

Žive! 1999 **2**
ROČNÍK XXXI
SLOVO

**Ale ty buď
vo všetkom
striežlivý,
znášaj útrapy,
konaj dielo
zvestovateľa
evanjelia**

2. Timotejovi 4,5

Milí čtenáři,

je to něco hrozného - už více než měsíc míří letecké nálety na Srbsko. Žijeme v generaci, která sama nezakusila hrůzy války. Slyšeli jsme o nich jen z vyprávění našich rodičů a někdy prarodičů. Člověk si teprve nyní, když vidí následky této hrůzy, uvědomí, co válka znamená. Veškeré lidské hodnoty se anulují - ať už jde o výsledky lidské práce, toho, co lidé po léta s mnohým odříkáním budovali, či o lidský život jako takový, který kdysi platil za nejvyšší hodnotu a na kterém najednou nikomu vůbec nezáleží. Tedy - na životě těch druhých. O vlastní život jde přece jen každému. Je jen jediný hnací motor - co nejvíce ublížit svému nepříteli, zasadit mu co nejcitelnější ztráty.

Při rozebírání příčin války jsme často v pokušení hledat a určovat viníka a mluvíme o spravedlivé a nespravedlivé válce. Každá válka je však svým způsobem nespravedlivá. Už proto, že nepřitelem je každý, kdo má jinou uniformu, mluví jiným jazykem či bydlí za onou čarou, odkud kam se střílí. Přitom zdaleka ne každý stojí za oněmi "ideály", pro které lidé přestávají být lidmi a stávají se nástroji šíření zhouby a smrti. Už proto, že se násilím bojuje proti násilí. A toto násilí působí další křivdy, které volají po pomstě. Začarovaný kruh, ze kterého hříšný člověk stěží najde východisko. Možná se požár utlumí - ale pak vypukne znovu.

O válce v Jugoslávii hovoříme s obavami ze dvou důvodů: Předně - na obou stranách jsou zoufalí lidé, kteří přišli ve válce o všechno, a kteří bezesporu potřebují pomoc. Jistě máme důvody k tomu, abychom se na pomoci těmto lidem podíleli. Při pomoci však je třeba dbát na to, aby pomoc opravdu skončila v rukou těch, kdo ji skutečně potřebují,

ne v rukou mafii, které je zneužívají k úplně jiným účelům. Dávejme tam, kde jsme přesvědčeni o účinnosti pomoci.

Tím druhým důvodem je to, že i "na druhé straně" bariéry jsou naši bratři a sestry v Kristu, se kterými nás spojuje Boží milost a Boží láska. Máme na mysli bratry a sestry v Báčskem Petrovci, kteří jsou zodpovědní za Křesťanské evangelizační středisko. Jsou zde také sbory věřících lidí v Bělehradě, v Novém Sadě a na jiných místech. Mysleme na ně, modleme se za ně, aby je Pán posiloval v jejich práci, kterou nepřerušili, kterou naopak v těžkých dobách zintenzívnili. Možná, že jejich pohled na válku bude jiný než náš. Ale to důležité nás spojuje - aby byl i v této těžké chvíli oslaven Pán a aby ještě mnozí lidé jej poznali jako svého Spasitele.

Řada věřících chlapců v Srbsku musela narukovat. A mnozí z nich směle vyznávají svého Pána mezi spoluvojáky. A nacházejí odzvu. S vděčností Bohu také přijímáme zprávy od bratra Majerského o tom, že i v těžkých dobách šíří radostnou zvěst o spáse v Pánu Ježíši všemi dostupnými prostředky včetně rozhlasu. Nesme je na svých modlitbách, modleme se za moudrost a milost pro ně. Budou jim moc potřebovat i po skončení bojů. Pomáhat jim můžeme v modlitbách, jak napsal apoštol Pavel:

"Když i vy nám pomáhat budete modlitbami za nás..." (2K 1,11)

Kéž by Pán dal, aby byli stejně jako my Kristovci, kteří dorostli od poznání Písem až ke chvíli, kdy mohou říci: *"Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval..."* jak to bylo tématem letošní ostravské konference a jak je to tématem i tohoto čísla.

Váš bratr v Kristu

Tomáš Pala s redakční radou

OD POZNÁNÍ PÍSEM K VÍTĚZNÉMU ŽIVOTU

Duchovní růst člověka, zřetelný v textu v 2Tm 3,15 - 4,8 je ve dvou rovinách:

1. od POZNÁNÍ PÍSEM až k KORUNĚ SPRÁVEDLNOSTI

2. od DĚTSTVÍ až k ČASU ODCHODU

Růst nám mnohdy působí potíže. Automaticky předpokládáme, že cílový bod bude výše než startovní čára. Přitom však zvlášť řada lidí s citlivým svědomím si bolestně uvědomuje kolísání našeho duchovního stavu. Jsou chvíle, kdy jsme "v pohodě", kdy se cítíme duchovně dobře, kdy jsme (jak říkají mladí lidé "up"), - plní optimismu, vidíme cíl téměř na dosah ruky. Ale jsou chvíle, na které nevzpomínáme rádi, kdy se nám zdá, že nic nemá cenu, že všechno je stejně "marnost". Rád bych, aby si oddechli ti, kteří to takto pociťují. I to patří neodmyslitelně k našemu duchovnímu růstu. Kdyby tomu tak nebylo, pak by nebyl napsán ani náš text. Slovo "DOKONALÝ" v 17. verši neznamena BEZHŘÍŠNÝ, ale člověk DOSPĚLÝ a VYZRÁLÝ k tomu, aby konal skutky, které pro něho připravil sám Pán Bůh. Chcete-li vidět ty výkyvy v životě Pavla a jeho spolupracovníků, přečtěte si někdy v klidu 2K 6. kapitulu.

Od poznání Písem až ke koruně spravedlnosti

Nelze vyčerpat bohatost Božího slova v textu, který Pavel napsal Timoteovi. Sledujme však hlavní linii textu:

1. Počátek je u BOŽÍHO SLOVA - Písma, Bible. Na Růstwoche v Lipsku sedával vedle mne starý milý bratr ze Žitavy, jménem Wilhelm Geisler. Ten mi pokaždé říkával: *"Tomáši, to nejdůležitější, co máme, je Boží slovo!"* Na tuto

větu nikdy nezapomenu. Rád bych to zopakoval i dnes všem svým bratrům a sestrám, zejména těm mladším: V BIBLI JE KLÍČ K MOUDROSTI KE SPÁSE. Není nikde jinde! Není v obřadech, není ve skutcích, není v naší zbožnosti, není v našem bezúhonném životě ani nikde jinde. SPASENÍ (a tím nemyslím jen okamžik, kdy jako ztracený hříšník se chápu milosti nabízené v Kristu - i když to k tomu jistě patří), ale celý život KRISTOVCE, spočívá na VÍŘE a *"víra je tedy ze slyšení a slyšení SKRZE SLOVO BOŽÍ"* (Ř 10,17). Předmětem naší VÍRY je to, co řekl Bůh, a to máme zaznamenáno v jeho SLOVĚ. Proto je tak nesmírně důležité číst BIBLI. Ne ji mít jen na stole či doma v knihovně. Kolikrát slýchávám od svých kolegů a spolupracovníků: "Bible - no tu doma mám po babičce nebo po dědečkovi... dokonce je psaná švabachem"! To je hezké - ale Bible psaná švabachem založená v knihovně není k ničemu! Bibli je třeba číst a studovat. *Písma ti mohou dát moudrost ke spasení a to vírou v Krista Ježíše.*

2. Pavel říká VEŠKERÉ PÍSMO pochází od Boha (je Bohem vdechnuté). Tu bych rád podtrhl celost Písma. Velmi se mi líbilo, když jeden z bratří řekl zcela jednoduše důležitou pravdu: "Bible se čte od desek k deskám". To znamená celá. Nevybíráme si jen určité "rozinky", nevracíme se stále jen k oblíbeným textům, ale čteme celou Bibli. Určitě mnohému neporozumíme, ale to nevadí. Jen ji čteme poctivě celou. Ono se nám "rozsvítí" ve chvíli, kdy to budeme potřebovat.

3. Působení Božího slova (v. 16.-17): Má čtyři fáze:

a) VYUČOVÁNÍ - UČENÍ. To je zprostředkování potřebných znalostí a vědomostí o tom, co nám chce Pán Bůh sdělit. Je třeba nejprve ZNÁT.

b) USVĚDČOVÁNÍ. Pouhá znalost nestačí. Když David slyšel od proroka Nátana podobenství o boháči, který sebral ovečku chudému, byl pobouřen bezprávím. Ale to by nebylo k ničemu, kdyby od Nátana neslyšel slovo: "TY JSI TEN MUŽ!" Bible nám ukazuje pravý stav člověka - mnohdy velmi nelichotivý a neradostný. Minulo by se to však účinkem, kdyby nám Bible neřekla: "To jsi ty... člověče... To se týká právě tebe!" Čteš si Bibli takto?

c) NÁPRAVA. Pouhé usvědčení by bylo jen deprimující. Srazilo by nás na kolena. Ale Boží slovo nabízí možnost NÁPRAVY. Jen tam se dovíme, jak může být napraveno to, co není v pořádku. Naší největší chybou je, že ve chvíli usvědčení se pokoušíme řešit nápravu sami. A přitom naděláme pouze další chyby. Nápravu totiž musíme hledat u Boha, ne u sebe.

d) VÝCHOVA VE SPRÁVEDLNOSTI. Nápravou působení Božího slova nekončí. Potřebujeme být vychováváni, jak žít dál, abychom znovu nepadli, ale dovedli varovat další. Abychom byli *připraveni ke každému dobrému činu*.

4. ZAPŘÍSAHÁM (4,1). (Vážně dosvědčuji - elb. překlad): Pavel Timotea důrazně upozorňuje na vážnost chvíle. Tím spíše jsme i my na konci věku upozorňováni na naši odpovědnost k tomu, abychom to, co z Písma známe, nesli dál. Náš Pán přijde brzy! Doba milosti skončí!

5. VYUŽIJ ČASU! (v. 2) Využij každé příležitosti, ať už je doba vhodná nebo ne k tomu, abys splnil své poslání jako svědek Kristův. Nepromarni svěřený čas a svěřené příležitosti!

Využij čas k tomu, abys slovo Boží ve všech jeho 4 účincích nesl dál.

6. LIDÉ NESNESOU ZDRAVÉ UČENÍ (v. 3 - 4) V dnešní době to platí víc než kdy jindy: Tajemství úspěchu populis-

tických (charismatických) vůdců je v tom, že ŘÍKAJÍ LIDEM TO, CO LIDÉ CHTĚJÍ SLYŠET (to, co lidem lichotí, případně co si přejí a o čem sní ... atd.), místo aby jim řekli, CO POTŘEBUJÍ SLYŠET - někdy i nepříjemnou a bolestnou pravdu, která však má za cíl skutečné řešení našich problémů, ať už je to řešení našich provinění a hříchů, či problematiky našeho života.

Ne PRAVDA, ale BÁJE: Rozmach okultismu, náboženských sekt, sci-fi, východních náboženství, islámu, jógy, vesmírné floty, teosofie, vegetariánství atd. Čemu všemu dnes lidé věří - jen ne BIBLI! Ta je pro lidi příliš obyčejná, příliš prostá.

A jak je to s námi? I ti, kdo se hlásí ke Kristu, se dovedou vyhýbat pravdě, dovedou si ji přibarvovat, přizpůsobovat. Jak je to v mém a tvém životě? Řídíme se čistou pravdou Božího slova, anebo ji "ředíme", "filtrujeme", aby byla přijatelná našim záměrům? Člověka oši- díme, ale Pána Boha ne!

7. POŽADAVKY NA ODPOVĚDNÉHO KŘEŠŤANA (v.5)

a) STŘÍZLIVOST ve všem - v životě, v jednání, v naší řeči... jsme střizliví? Nejsou v našem životě projevy nestřizlivosti, nesnášenlivosti, netolerantnosti k bratru, který sice nehřeší, ale přeče jen se na některé věci dívá jinak? Mám vždycky pravdu jenom já? (Samozřejmě, o toleranci a snášenlivosti k hříchu a nepravdě řeč být nemůže!)

b) SNÁŠET ÚTRAPY, jsme hotovi s Kristem také i trpět, jak to prožíval Pavel?

c) BÝT ZVĚSTOVATELEM SPÁSY, v tom nás nikdo nenahradí! To je úkol pro každého z nás, nejen pro vyvolenou skupinu lidí!

d) OPRAVDOVÁ SLUŽBA (ne jen "JAKO" - to je medvědí služba Pánu!). Nebudme také ve své službě jako fari-

zeové, kteří už vzali odměnu za svou "službu" (viz Mt 6,2-4). Co je motivem mé služby - je to projev lásky k Pánu a k bližním, anebo touha zviditelnit se? Nemylme se - i křesťané nejsou této touhy prosti!

8. CÍL KRISTOVCE (Božího člověka) (v. 7): Kéž bychom mohli na závěr svého života, až se, dožijeme-li se toho, ohlédneme zpět na svůj život, říci to, co PAVEL:

a) bojoval jsem DOBRÝ boj (nebyl můj život omylem? Slouží mé ideály skutečně dobré věci?);

b) běh jsem DOKONAL (nevzdal jsem ho, ev. nemusel jsem být diskvalifikován?);

c) VÍRU jsem ZACHOVAL (provázela mne po celý můj život, od chvíle, kdy jsem uvěřil, až do konce mého života?);

9. VAVŘÍN SPRÁVEDLNOSTI (v. 8) - připraven Pavlovi a VŠEM, kteří s láskou vyhlížejí JEHO PŘÍCHOD.

Není to rád "Za zásluhy" - je připraven těm, kdo s láskou čekají na svého Pána. Mnohdy se káže s velkým důrazem o tom, co je třeba udělat, jak je třeba bojovat - a řada lidí s citlivým svědomím se trápí, že takto nedovedou žít - ale ve skutečnosti odměna není za zásluhy, je z milosti připravena těm, kdo čekají po celou tu dobu s láskou na Pána Ježíše. Samozřejmě, čekám-li s láskou, nečekám se založenýma rukama, čekám aktivně, chci využít i tu poslední příležitost k tomu, abych ještě udělal to, co udělat mohu.

Od dětství až do chvíle odchodu

To je také velmi důležitá část růstu Božího člověka. Odevzdat se Pánu znamená odevzdat se mu na celý život, ne jen na chvíli, ne jen na "dobu určitou". Následovat Pána Ježíše máme po celý náš život od chvíle, kdy jsme mu uvěřili,

až do chvíle, kdy nás povolá k sobě, jako jednotlivce, anebo jako celou církev, pro kterou si přijde.

Řada lidí dělá zásadní chybu v manželství - uzavírají manželství s myšlenkou: "Když nám to nepůjde, tak se rozvedeme". Tak děláme první krok k tomu, abychom se pak skutečně rozešli.

Mnoho lidí to chce s Pánem Bohem zkoušet podobně, no a když to náhodou nepůjde, anebo když to s sebou ponese řadu obětí a nepříjemností, tak se chtějí rozhodnout pro jinou alternativu. Pro Božího člověka ale není jiná cesta! Pána Boha není možno odložit jako nepohodlného psíka, který nás omrzí. Nezapomínejme na to, že Pán Bůh je svrchovaný Pán. On mohl odložit nás, ale neudělal tak ze své nesmírné lásky k nám. A On bere i nás za slovo. Říkáš, že jsi mu odevzdal svůj život! Dobrá! Ale to znamená, že když řeknu "A", řeknu i "B, C, D a až do Z". Jen tak budeme těmi, kdo mohou pohlédnout na konci svého života zpět s pohledem Pavla. A to přeju ze srdce sobě i Vám.

Tomáš Pala

Podriadenosť a kážeň Božích detí

Vy tedy buďte dokonalí, ako váš Otec, ktorý je v nebesiach, je dokonalý. (Mt 5,48)

Tak, ako otec vykonáva kážeň nad svojim synom, podobne i náš nebeský Otec vykonáva kážeň nad svojimi deťmi. Aký má pritom cieľ? On chce, aby sme boli dokonalí. Apoštol Pavol vo svojej Epištole Kolosanom 1,28 píše: *Aby sme predstavili každého človeka dokonalého v Kristu Ježišovi*. Ide o dokonalosť, akú môžeme dosiahnuť už tu na zemi. Táto dokonalosť by mohla byť pomenovaná ako vyspelosť alebo zrelosť. Dokona-

losť, ktorú dosiahneme raz tam u nášho Pána, bude absolútna dokonalosť. Tú nemôžeme dosiahnuť tu na zemi. Takú dokonalosť, ktorú môžeme dosiahnuť už v tomto živote, máme sa usilovať dosiahnuť. Pán nám dáva tri prostriedky k dosiahnutiu tejto dokonalosti:

1. *Preto aj my, keď máme taký veľký oblak svedkov okolo seba, zložme každé bremeno a ľahko obkľučujúci hriech a tak s trpezlivosťou bežme pred nami ležiaci beh o závod* (Žd 12,1). Je to oblak svedkov, ktorí žili pred nami. Na týchto svedkov sa máme pozerat' a pozorovat' ich vieru a taktiež konat' beh nám uloženého boja. Predstavujeme si svätých Božích mužov pred svojimi očami, ako Abraháma, Mojžiša, Jozuu, Eliáša, Petra, Pavla a iných. Dívajme sa na spôsob ich života, na ich dielo, ktoré vykonali, a tento pohľad na nich vyvolá v nás túžbu bežať, ako oni bežali. Táto túžba však ešte nie je uskutočnenou realitou. Len čo sa v nás zobudí, spozorujeme, že zo všetkých strán na nás útočia rôzne ťažkosti.

Keď chceme bežať, musíme byť ľahkí, odhadzujeme každé bremeno a odsúvame každú prekážku. Len tak môžeme v behu pokračovať. Keď napríklad v nebezpečných oblastiach prenasledujú vici ľudí cestujúcich na saniach, títo odhadzujú zo saní pred vlkov všetko, bez čoho sa čo i len trochu môžu zachovať, aby si zachránili životy a dosiahli bezpečne cieľ svojej cesty. Tie bremená, o ktorých je reč, to nie sú len hriechy. Môžu to byť naše starosti a túžby, ktoré nás môžu tak obťažiat, že nemôžeme utekať. Odhadzujeme preto tieto bremená a prekážky. Pán Ježiš povedal:

A vystríhajte sa, aby snád' vaše srdcia neboli obťažané obžerstvom a opilstvom a starosťami o tento život... (L 21,34), lebo potom príde ľahko hriech.

2. Ďalší príklad je sám Vodca - Pán Ježiš. O ňom čítame, že On pre preduloženú sebe radosť strpel kríž. On, majúc ten istý oblak svedkov, musel zniesť mnohé ťažkosti, mnohé a hrozné utrpenia. On to všetko zniesol pre preduloženú sebe radosť, ktorá z toho vyplynie. Jeho ťažkosť, *bremeno*, spočívalo v tom, že On, Boží Syn, musel odložiť svoju slávu a moc. Súc Bohom a Pánom - vzal na seba podobu sluhu, otoka. On to urobil, a tak spôsobil Bohu slávu. My máme nášho Pána v tomto nasledovat' a v tomto sa niesť k dokonalosti. Pán Boh chce pri nás docieliť zdokonalenie prostredníctvom kázne.

3. Na nás je, aby sme sa preto poddávali Otcovi duchov. Keď sme poslúchali našich telesných otcov, a tí nás trestali, o čo viac máme byť poddaní Otcovi duchov, o ktorom jasne vieme z Písma, že skrze toto trestanie hľadá v nás dokonalosť. Keby rodičia dávali deťom len dobré veci, deti bez výchovy by aj tie dobré veci skazili. Deti potrebujú rodičovskú výchovu a napomenutie a skrze túto výchovu dosiahnu rodičia sebe podobných ľudí.

A to je to, čo náš Pán chce pri nás dosiahnuť skrze káranie, trestanie a napominanie. On chce z nás mať milých synov, podobných sebe. Dal nám svoje slovo ako chlieb života a vodu života, dal nám Svätého Ducha a mnohé duchovné požehnanie. To všetko by však nestačilo bez otcovskej kázne a výchovy. Pri ľuďoch je však niečo prirodzené pohrdat' kážňou. Dieťa si myslí, že je to zbytočné, keď ho rodičia napominajú a kárajú. Deťom sa zdá, že im tým rodičia krivdia. Takýto pocit majú aj Božie deti vo vzťahu k svojmu nebeskému Otcovi. Apoštol Pavol pripomína: *A zabudli ste na napomenutie, ktoré vám hovorí ako synom: Môj synu, nepohrdaj kážňou Pánovou, ani neumdlievaj, keď si ním*

káraný (Žd 12,5). Pohrdat' znamená, že Boží človek sa môže vymknúť spod Božej kázne. Sťažovat' sa znamená Boha obviňovat' - prečo ma takto navštevuje. My sme často v pokušení urobiť to prvé aleba aj to druhé. Pohrdat' Jeho kážňou alebo nariekať a ponosovat' sa a obviňovat' Pána nemáme. Božie uistenie: *Koho Pán miluje, toho trestá*, nás vedie k tomu, aby sme v tom káraní videli mimoriadnu prednosť. Ako otec cvičí svojho syna, tak nebeský Otec cvičí nás. Prevádza nás cez všelijaké skúšky, aby sa ukázalo, čo je v nás, aby nás mohol vyviešť z tých vecí, ktoré pri nás nájde. K tomu sú potrebné slová: *Pokorte sa pod mocnú ruku Božiu*. I keby ste niekedy nerozumeli, ale pokorte sa! Verte, že ten, ktorý vás trestá, je Otec, ktorý vás miluje ako synov. Práve preto, že ste synovia, dáva si s vami toľko práce. Chce mať z vás dokonalých synov, dokonalé deti. Tá kázeň je jedným z tých prostriedkov, bez ktorého sa toto nedá docieliť.

Máme trojakú kázeň:

1. **Kázeň Otcovu.** Táto nie je jediná, ktorá je vykonávaná medzi Božími deťmi. Pán Boh nevykonáva všetku svoju kázeň priamo, ale používa ešte aj 2. **kázeň zborovú.** To je kázeň prostredníctvom starších bratov. Aj cieľom tejto kázne je to, aby viedla Božie deti k dokonalosti. Častokrát nechceme túto kázeň prijímať. Vyhovárame sa, že bratia, ktorí nás napominajú, nám krivdia. Toto je nesprávne, lebo keď sa nepodrobíme kázni bratov, ako môžeme patriť Pánovi? Božie deti vzdávajú Pánovi chválu i za takéto napominanie. Pán Ježiš hovoril svojim učeníkom, že čo by rozviazali, bude rozviazané a čo by zaviazali, bude zaviazané. Napomínajte toho, ktorý si to zaslúži. Toto nie-

ktorým veľmi ťažko padne - práve tak, ako matke, keď otec bije dieťa. Stane sa, že keď otec potrestá dieťa, dieťa narieka v jednom kúte a matka v druhom. Tak sa i v zbere môžu vytvorit' dva tábory starších bratov. Zbory sú však dotiaľ zdravé, pokiaľ sa v nich vykonáva kázeň a pokiaľ sa Božie deti kázni poddávajú. Pavol písal Timotejovi: *Trestaj, napomínaj!* A Peter hovorí: *Súd sa začína od domu Božieho.* To všetko slúži k tomu, aby Boží človek bol dokonalý.

3. **Sebakázeň.** Apoštol Pavol hovorí, že podmaňuje svoje telo a tak koná ten beh, ktorý mu Pán určil. On bol voči sebe prisným sudcom a preto radil aj Timotejovi, aby ako vojak Pána Ježiša sa odriekal určitých vecí. Keby sme sa sami súdili, neboli by sme svetom odsúdení. My sme na seba milosrdní, samé ospravedlňovanie. Výsledkom toho je mäkký charakter, bez chrbtovej kosti. Ak vykonávame sebakázeň, dopomáhame tým k zdravému životu.

Cieľom kázne je, aby sme boli dokonalí. Tak, ako sme sa poddávali svojim telesným otcom, ešte omnoho viac sa poddávajme nášmu Otcovi, ktorý je v nebesiach.

Jozef Tichý

O paměti

Návštěvníky Tachova přijíždějící po silnici od Plané zaujme zvláštní stavba na kraji města: velká kamenná mohyla, nad níž se tyčí kůl s trnovou korunou. Kdo by však chtěl zjistit, na památku čeho zde mohyla je, nebude příliš úspěšný. Žádný nápis, žádné vysvětlení, jen zarostlé keře a rozpadající se kamenní.

Občané města - alespoň ti starší - vědí, že v mohyle je pohřbeno přes 120

oběti pochodů smrti, které v dubnu a květnu roku 1945 prošly Tachovskem, jež tehdy bylo součástí skomirající Třetí říše. V nedávno vydané knize Daniela Goldhagena, která se jmenuje *Hitlerovi ochotní katani*, jsou tyto pochody smrti podrobně popisovány. Když se americká či sovětská armáda blížila k nějakému koncentračnímu táboru, takže bylo jasné, že jej brzy obsadí, rozhodli se nacisté tábor evakuovat. Evakuace neměla za cíl přesunout se do bezpečnějšího místa, vždyť území Třetí říše se zmenšovalo každým dnem a všem bylo jasné, že Hitlerova éra skončila. Cílem stovky pochodů bylo utržit co nejvíce vězňů k smrti. Proto každý pochod začal masovým vyvražděním všech, kteří byli příliš slabí na to, aby se dlouhého putování v jarních mrazech účastnili. Vraždění bylo také vedle bezcílného trmácení po kraji hlavní náplní pochodů. Tyto pochody jsou naprosto nepochopitelné a dokumentují jen zrudnost lidského počínání, jež motivuje ďábelská ideologie. Tachovem prošel pochod smrti s Židy, kteří se přesouvali z Flossenbürgu do Řezna. Tato dvě místa jsou od sebe vzdálena 80 kilometrů. Pochod však měl za cíl smrt stovky vězňů, takže byl veden nesmyslnou oklikou, aby se prodloužil na 400 kilometrů. Vězňové umírali hladu, vysílením, zimou, v důsledku nemoci. Byli však také krutě bití a nemilosrdně střílení a ubíjení německými dozorcí. Krajina, kterou prošel takový pochod, byla poseta mrtvolami vysílených a umučených lidí. V Tachově a jeho okolí jich bylo mnoho desítek - nikdo nezná jejich přesný počet. Většinou to byli Židé, kteří byli utrženi doslova několik hodin před koncem války. Po obsazení Tachova Američany byli mrtví z pochodů přeneseni za město, kde byli pietně pochováni. Na tomto místě byla pak vybudována mohyla, která měla

připomínat lidské utrpení desítek nevinných obětí, ale i zlobu člověka, který bez jakéhokoli důvodu krutě trápí své bližní až k smrti.

Německé obyvatelstvo bylo po válce vysídleno a mohyla se stala místem propagace komunistické ideologie. Vždy zde však byl nápis, který oznamoval, na památku čeho zde mohyla stojí. Byla zde i mapa s trasou pochodu. Dnes zde nic z toho nenajdete. A co je nejhorší, nikomu to nevádí. Málokdo z mladých lidí, kteří nezažili komunistické slavnosti u mohyly v komunistické éře, dnes ví, co to je za mohylu na kraji města. Nikoho nedojímá bolest a utrpení nevinných lidí. Lidé snadno zapomněli na to, co se jich vlastně vůbec netýká. Jaký je to paradox: Na památku nevinně trpících a zabitých lidí byl postaven památník, který měl potomkům připomínat, co se stalo. Lidé však po letech zapomněli, co má památník vlastně připomínat. Není tedy divu, že památník pustne.

Lidská paměť! Jak je nevěrná, zrádná a falešná. Je dokladem toho, jací jsme my, lidé. Ráda zapomíná na vše, co je nepříjemné, co obviňuje, co odhaluje vlastní špatnost. Jak se od lidské paměti liší Boží paměť! Bible mluví o tom, že všechno, co se děje na zemi, je zapisováno do knih. V Božích knihách jsou zapsány všechny zlé skutky všech lidí. A všechny budou potrestány. Trestu neuniknou ani dozorcí - vrazi z pochodů smrti, z nichž mnozí vůbec nebyli potrestáni a žili po válce v Německu jako řádní občané. Trestu neuniknou ani ti, kteří několik let po válce zneužívali památníku umučených k propagaci jiné zrudné ideologie, ve jménu které i oni věznili a zabíjeli nevinné lidi. Boží trest - kdo o něm přemýšlí, kdo s ním ve svém životě počítá? Bude to trest za všechno zlo, které kdy bylo na zemi spácháno. Z hlubin Boží paměti bude vyne-

sen každý skutek, každé neodpuštění, každé zlé slovo, každá pomluva, každý podvod, každá nevěra a smilstvo, každá sebemenší krádež a lež. Bůh bude soudit každého z nás jako původce tohoto zla. Nikdo neunikne. Bůh totiž nezapomíná jako člověk. A trest za vinu bude hrozný: věčné trápení v odloučenosti od Boží přítomnosti. Umíme si to vůbec představit? Sotva...

Můžeme se tomuto trestu nějak vyhnout? Můžeme uniknout spravedlivému Božímu hněvu? Ano. Bůh nemá z trestu žádné potěšení a přeje si, aby trestat nemusel. Proto na našem místě potrestal už před dvěma tisíci lety svého Syna, Ježíše Krista. Pouze jeho oběť nás může zachránit před velikostí Božího hněvu v den soudu. Boží Syn, Ježíš Kristus, zemřel na kříži zástupně za všechny naše viny. To je hlavní poselství Bible. Co jsme s touto nejdůležitější biblickou zprávou udělali, jak jsme se s ní vyrovnali? Přijali jsme pro sebe tuto oběť? Vyznali jsme Ježíši své viny a poprosili jsme Boha, aby nám je na základě Kristovy oběti odpustil? Jen tak se můžeme vyhnout trestu za naši nejhorší vinu - za to, že jsme se vzdálili od Boha a stali jsme se bezbožnými. Bůh nám chce odpustit pro Kristovu krev, ale čeká na naše pokolení, na lítost, čeká na okamžik, kdy mu vyznáme, že bez něj nechceme a nemůžeme žít dál. Právě dnes je den spasení, dnes se můžeme před Bohem pokořit a vydat mu svůj život. Zítřek už nemusí pro nás existovat. Nezapomeňme - Bůh nezapomíná. Boží knihy se píšou dál, dál zaznamenávají naše hříchy. Jen spojení s Kristem nás může zbavit všech vin a strachu ze soudu. Potom konečně budeme moci pravdivě zhodnotit svůj život, ale i život našeho národa, města a regionu. Potom k nám bude promlouvat i tachovská mohyla. Jak? Apelem: nikdy

nedovol zapomenout. Nikdy nedovol, aby se cokoli z minulosti opakovalo. Nikdy nedovol, aby se nenávisť k lidem stala normální. A stále opakuj: Lidé, vy zapomínající na vlastní viny, pozor: Bůh nezapomíná!

Petr Vaďura

Ako rozmýšľame?

Upraviť myšlienky srdca je vecou človeka. (Pr 16,1)

Dnešný moderný svet objavuje múdrosť starého Orientu. V orientálnych učeniach hľadá návody - ku zdraviu, ku šťastiu, k múdrosti, dokonalosti... Ale musíme pre múdrosť chodiť až tak ďaleko? Či nemáme nič iné, žiaden iný návod alebo radu, ako a kde hľadať múdrosť?

Kazateľ hovorí, že všetko svetské úsilie je márnosť a hlavný cieľ múdrosti je báť sa Boha a ostríhať Jeho prikázania. Domnievam sa, že výraz "prikázania" neznamená len zákony dané cez Mojžiša. Máme rešpektovať všetky zákonitosti, ktoré všemohúci Stvoriteľ určil nášmu svetu. Človek však tieto zákonitosti ignoruje a narušuje a to v rôznych rovinách. Jednou z nich je **rovina nášho myslenia**. O čom rozmýšľame? Ako rozmýšľame? Dnes sa hovorí o *pozitívnom myslení*, akoby tým ľudia objavili niečo nové, zázračné. Ale kazateľ nás ubezpečuje, že všetko, čo je, bolo už dávno... Všetko, čo čini Boh, bude trvať naveky; nedá sa k tomu nič pridať ani od toho odňať (Kz 3,14-15). Tak aj podstata "objavu" pozitívneho myslenia je v Biblii dávno známa. Potrebne je čítať ju, usilovať sa spoznávať v nej tie zákonitosti, ktorými Boh náš svet obdaril a využívať ich v zhode s Jeho vôľou.

Materializmus postavil vedu a vieru do

ostrých protikladov. Keď však veríme, že Pán Boh stvoril celý vesmír, aj nás, prijímame skutočnosť, že tomuto stvoreniu vložil nespočetné miliardy zákonitosti, ktoré udržiujú poriadok. A naša ľudská veda je iba úsilím človeka spoznávať tieto Božie zákony prírody, t.j. vedec nevytvára žiadnu novú hodnotu, ktorá by tu nebola už dávno predtým, iba potvrdzuje fakt Božej múdrosti a dokonalosti pri stvorení. Ak prijímame názor, že človek pri stvorení dostal rozum a slobodu vôle, môžeme usudzovať, že Stvoriteľ si želá, aby sa človek poznaním zákonitostí riadil v zhode s Božou vôľou a aby mu človek vzdával poctu.

Ale vráťme sa k nadpísanému citátu.

V psychológii je známe, že keď o niečom začíname uvažovať, je vecou **našej vôle**, či budeme o danom predmete uvažovať, alebo myšlienky o ňom zavrhneme. Teda máme možnosť sami rozhodnúť o smere a obsahu našich myšlienok. Tzv. asociačné zákony hovoria, že určitá **myšlienka pritiahne myšlienky podobné**. Napr.: Zdá sa mi, že brat X ma pozdravil nevrlo. Napadne mi, že brat X niečo proti mne má. Asociačnými spojmi sa mi hneď vynori spomienka, že už predtým raz bol voči mne zaujatý. Ďalšia asociácia mi povie, že sestra Y mi pri rozlúčke nepodala ruku. Potom mi zide na um, že sestra T mi kedysi raz nevyšla v ústrety... a brat Z mi povedal niečo, čo sa ma dotklo - a už sa takmer topím v myšlienkach, ktorých námetom je: Všetci sú proti mne neprívetiví, zaujatí... A teraz sa uplatní jeden zo zákonov učenia, ktorý hovorí, že **čo sa opakuje, to sa upevňuje**. Teda - čím častejšie alebo výdatnejšie živím svoje myšlienky takýmito myšlienkami, tým viac sa mi zakorenia v hlave (či v srdci?), až jedného dňa nadobudnem presvedčenie, že ľudia ma nemajú radi, určite v nich niet lásky - ako mám

ja ich potom milovať, keď sú takí...? To sa nedá a skutočnej lásky asi ani niet!

A na začiatku tohoto zhubného presvedčenia stála náhodná **domnelá nevrlosť ktoréhosi brata - a moje neupravené myšlienky**. Ignorovala som prostý poznatok Biblie, že je na mne, aby som svoje myšlienky usmernila v zhode s Pánovou vôľou, ktorá nám káže milovať svojich nepriateľov, tým viac odpustiť bratom, sestram mrzutosť či nepozornosť voči nám.

Je teda na nás, aby sme **vedome vôľou začali uvažovať** o veciach a zámeroch Božích. Po čase zistíme, že čím viac o Božích veciach rozmyšľame, čím častejšie sa modlíme, tým sa nám ľahšie, radostnejšie, pozitívnejšie myslí o nich. Toto myslenie sa v nás upevnilo. A súčasne - cez asociačné spoje - jedna myšlienka na Božie dielo pritiahne inú myšlienku podobného zamerania a naše myslenie v tomto smere sa stáva bohatšie, hlbšie, pohotovejšie. Keď upravíme myšlienky svojho srdca tak, aby sme vefa rozmyšľali o láske Pána Ježiša, o milovaní svojich blížnych, a keď sa budeme za to súčasne modliť, po čase s úžasom zistíme, že dokážeme milovať aj tých svojich blížnych, ktorí nám v niečom skrížili cestu, ublížili nám. Na ich nevrlosť alebo útok proti nám reagujeme pokojom (...*pokoj vám zanechávam...* J 14,27), ochotou k dohode, k zmierlivému vyriešeniu situácie. A toto už je druhá polovica nadpísaného citátu - *od Hospodina je odpoveď jazyka*. Teda **ak sme ochotní upraviť svoje myšlienky, usmerní Pán nielen naše zmysľovanie, ale aj city, aj konanie, aj reč**.

Hospodin sa k nám prihovára stále - cez svojho Syna, cez Svätého Ducha, cez Sväté Písmo. Povedané rečou techniky: Trojjediný Boh k nám stále "vysieľa". Ale ľudia nechcú počúvať, vyplí svoje prijímače. Alebo majú zle nastavené

parametre. A tak sa máločo zachyti - a aj to nekvalitne. Upravíť myšlienky svojho srdca (čo je v našich možnostiach - pokiaľ chceme!) znamená **nastaviť sa na príjem**. Potom je nádej, že zachytíme a správne porozumieme Božiemu pokynu k nám a dostaneme od Hospodina odpoveď jazyka.

N/V

↻ Zase príjdu ↻

Pri zvestovaní druhého príchodu Pána Ježiše nespočívajú ťažkosti v odhalení biblických pravd, ktoré tuto udalosť popisujú, ale v tom, že nejsou prijímány ve své občerstvující svěžesti. Jak čas ubíhá, dochází k zevšednění zaslíbení Páně učedníkům: "...zase přijdu, a poberu vás k sobě samému..." (J 14,3) Duch očekávání může být snadno uhašen denním pečováním a těžkostí neseného břemene. Proto nemůžeme přemýšlet o příchodu Pána Ježiše jen z pohledu prorockého faktu, ale i z pohledu naplnění tohoto zaslíbení.

První příchod Pána Ježiše se skládal ze dvou částí. Nejprve přišel do Betléma (Mt 2), tím se naplnilo proroctví z Micheáše 5,2: "*Ale ty, Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných.*" Jen několik zbožných lidí mělo povědomost o Jeho příchodu, který očekávali.

Podruhé přišel Pán Ježiše do Jeruzaléma, a tím se naplnilo proroctví ze Zachariáše 9,9: "*Plesej velice, dcerko Sionská, prokňkuj, dcerko Jeruzalémská. Aj král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.*" Toto byl veřejný příjezd očekávaný zástupy lidí.

Druhý příchod Pána Ježiše je také rozdělen do dvou částí.

1. On nejprve přijde pro své svaté, aby tím naplnil proroctví z 1Te 4, a
2. pak přijde se svými svatými, aby se tak naplnilo proroctví z 2Te 1.

Když přijde pro své svaté, bude sám; ale když přijde se svými svatými, budou Ho doprovázet mocní andělé.

První odkaz týkající se této veliké události je v Janově evangeliu 11. Zde je popsán den smutku, který prožívá rodina v Betánii. Pán se dokázal cítit do zármutku těchto truchlících. Je možné, že sám ztratil svého pozemského otce, když byl ještě velmi mladý. Proto cítil lítost s otcem, kterému zemřela jediná dcera (Mt 9,18), i s vdovou, která přišla o jediného syna (L 7, 12); a nyní prožívá lítost se sestrou, které zemřel bratr. Rozuměl citovému utrpení, kterým procházela; chápal lítost vystupňovanou připomínkou toho, že kdyby byl přišel, když věděl o Lazarově nemoci, pak se vše mohlo odehrát jinak.

Mnoho věřících čelilo podobným okolnostem a nakonec si řekli, jak vše mohlo dopadnout, kdyby Pán odpověděl na jejich modlitby. Avšak v tomto případě byl alespoň záblesk naděje:

"Ale i nyní vím, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobě Bůh" (v 22).

Naděje Marty spočívala v okamžitém vzkříšení a setkání s bratrem. Naše naděje však leží v budoucnosti. Bůh však v této přítomné chvíli odpověděl na modlitbu svého Syna, aby *kteréž jsi mi dal, chciť, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou* (J 17,24).

Z této smutné zkušenosti v Betánii se můžeme naučit dvě velké věci.

Z 24. verše získáme ujištění o tom, že ti, kteří věří v něho a zemřou, budou opět vzkříšení, a z 25. verše pak ujištění, že ti, kdo jsou živí a věří v něho, nikdy nezemřou.

Při studiu epíštol nacházíme tři hlavní důvody dokládající pravdu o příchodu Páně:

1. "Ale řekneš někdo: Kterakž vstanou mrtví? V jakém pak těle přijdou?" (1K 15,35)
2. "Nechciť pak, abyste nevěděli, bratři, o těch, kteříž zesnuli..." (1Te 4,13)
3. Vložit do živých věřících ducha touhy vyhlížet a očekávat příchod Páně, a tím prohloubit jejich zasvěcenost a oddanost Ř 13,11-13; F 3,20; Tt 2, 11-14. Vzkříšení těl zemřelých věřících zaujímá větší část učení, obsaženého v 1K 15. Ujištěním našeho vzkříšení je Jeho vzkříšení. Jestliže Kristus vstal z mrtvých, pak i my budeme vzkříšeni. Nevstal-li však Kristus z mrtvých, pak je naše víra marná. "Ale vstalť z mrtvých Kristus, prvotiny těch, kteříž zesnuli" (1K 15,20).

S ohledem na vzkříšení z mrtvých můžeme uvést následující:

1. Tělo se nejprve zasévá. Písmo říká, že tělo musí být pohřbeno. První smrt zaznamenaná v prvotní církvi, byla smrt Ananiáše a Zafiry (Sk 5,6), kteří byli následně pohřbeni. Když byl Štěpán ukamenován (Sk 8,2), čteme, že ho pobožní muži pochováli a plakali velmi nad ním.
2. Tělo, které je zaseto (pohřbeno), není tím tělem, které bude (1K 15, 37). Jak smutné by bylo, kdyby to, co bude vzkříšeno, bylo jen pouhou opravou nebo vylepšením toho, co bylo zaseto. Naopak. Co se rozsívá v porušenosti, povstane v neporušenosti; zaseto v hanbě, povstane ve slávě; zaseto ve slabosti, povstane v síle; zaseto v přirozeném těle, povstane v duchovním. Z naprosté slabosti povstane tělo věčného mládí.
3. Tělo, které obdržíme, bude podobné k tělu slávy jeho (Fp 3,21).

4. Ti, kteří již zesnuli, nebudou v nevýhodě (1Te 4,15). My, kteří jsme živi a očekáváme příchod Páně, nepředejdeme těch, kteříž zesnuli.

5. Ti, kteří již zemřeli, jsou s Kristem (J 17,24; 2K 5,8).

O těch, kteří žijí, se dozvídáme následující:

1. My všichni budeme proměněni (1K 15,21). Tato pravda, o které píše Pavel, je tajemstvím. Tajemství v Písmu je pravda až doposud nezjevená, a proto ve světle toho, co už jsme se dozvěděli z Jana 11, se nemůže vztahovat k příchodu Páně. Toto již bylo zjeveno. Ta nová pravda je v tom, že budeme v okamžiku proměněni při posledním zatroubení. Mrtví vstanou neporušitelní, a živi budou proměněni.
2. Vzkříšení mrtví a proměnění živi budou společně zachvácení, aby se setkali s Pánem v oblacích (1Te 4,17). Můžeme tomu rozumět tak, že vychvácení bude okamžikem spojení s těmi, kteří nás předešli.
3. Tato veliká událost bude v režii samotného Pána. Po prvé bude víra nahrazena viděním, a my uvidíme Pána takového, jaký On je. Spurgeon o tom napsal: "Ó hodino vytržení, když se otevřou věčná vrata a my budeme způsobilí k přebývání se svatými v světle; hřích zmizí, pokušení bude minulostí, Satan bude umlčen, a my sami budeme nevinní před Bohem; to bude skutečné nebe."

Nebylo by to smutné, kdyby takováto vyhlídka nás nevedla k hlubší zkušenosti a k mnohem svatějšímu životu s Bohem?

V Ř 13,11-12 Pavel píše, aby povzbudil svaté v Římě: "... nyní jistě blíže nás jest spasení, nežli když jsme uvěřili... Odvrzmež tedy skutky temnosti,

a oblecme se v odění světla." Skutky temnosti jsou uvedeny ve v. 13: *hodo-vání, opilství, smilstvo, chlipnost, svár a závist*. V Ef 5,8 čteme připomínku, že *byli jste jistě někdy temnosti, ale nyní jste světlo v Pánu: Jakožto synové světla chodte*. Petr v 1Pt 2,9 píše, že jsme byli povoláni ze tmy v Jeho předivné světle.

Druhé napomenutí, které nacházíme ve spojení s příchodem Páně, je uvedeno v Tt 2,12.13: Zřici se bezbožnosti a světských vášní, žít rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku. To nás povzbudí k očekávání blaženého splnění naděje a příchodu slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.

Třetí připomínka je v 1Te 4, kde nás apoštol s ohledem na příchod Páně napomíná, abychom *chodili tak, aby se to líbilo Bohu; žili život posvěcený a svatý (v.1); v bratrské lásce (v.9); v osobní disciplíně (v.11) a žili čestně před těmi, kteří jsou vně (v.12)*. Ve světle této pravdy pak Pavel píše: *"stáli budete a nepohnutelní, rozhovňující se v díle Páně vždycky, věduce, že práce vaše není daremná v Pánu"* (1K 15,58).

Z Precious Seed 1/1999
přeložil Josef Hudousek

BOHATSTVO, HODNOTY A ISTOTY

Lebo keď má niekto hojnosť, zato jeho život nie je z jeho majetku. - Tak je to s tým, kto si zhromažďuje poklady a nie je bohatý v Bohu. - Urobte si... nepominuteľný poklad v nebesiach, kde sa neblíži zlodej a moľ nekazí, lebo kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Lukáša 12. kap.

Ludia vo všeobecnosti túžia, hľadajú a snažia sa získať hodnoty a istoty, je to prirodzená ľudská vlastnosť. Spektrum tých konkrétnych hodnôt je veľmi široké a reprezentujú v určitom zmysle takzvané bohatstvo a toto by sa malo vlastne rovnať istotám. Je to skutočne pravda? Tie hodnoty a tým aj istoty sú pominuteľné a niekedy aj nejak nehmatateľné, imaginárne. Do určitej hranice je bohatstvo, konkrétne peniaze, také bezprostredné, lapidárne hmatateľné a musíme pripustiť, že aj potrebné - jedenie, obliekanie, bývanie, chceme aj auto, aj cestovať po svete a mnoho iných vecí. Priznajme, že každý z nás. Od určitej hranice však bohatstvo sa stáva neskutočnou, nehmatateľnou, imaginárnou záležitosťou. Sú o tom záznamy v bankách, je to niekde v počítačoch, čísla sa posúvajú a presúvajú z konta na konto a z jednej banky do druhej. Len samé čísla. Je to ako rozprávka o miliónovej bankovke, ktorú nikto nemôže rozmeniť, ale znamená kredit a nehmatateľnú chiméru bohatstva. Niekedy mi to pripadá ako zapečatená vzácna fľaša starého francúzskeho vína Chateau Lafite z roku 1894, ktorá má hodnotu 20 tisíc dolárov a opakovane sa za túto cenu predáva na aukciách. Tá suma je podmienená certifikátom pravosti, nie obsahom, ktorý je vlastne neznámy a skoro druhoradý.

V Exupéryho rozprávke pre malých aj veľkých, keď Malý Princ navštívil toho obchodníka na jeho malej planéte, pýtal sa ho, čo to stále počíta - desať miliónov, sto miliónov, päťsto miliónov... Počítam, koľko mám hviezd, odvetil obchodník. A čo s nimi robíš? - Nič, vlastným ich. - A čo z toho máš, že ich vlastníš? - Robí to zo mňa boháča. - A čo z toho máš, že si boháčom? - Môžem si kúpiť ďalšie hviezdy. - A čo s nimi robíš? - Spočítavam a prepočítavam ich

a potom to napíšem na papierik a ten papierik uložím do banky. Malý Princ potom odchádzal a tak si v duchu hovoril: "Tí dospelí sú rozhodne až neuveriteľne čudní!"

Prázdnota vyplnená samými číslami. Pán Ježiš to tak presne formuloval - *lebo kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce* (L 12,34).

Opakovane si v tomto kontexte spomínam na krátky verš - modlitbu francúzskeho básnika Francisa Jammesa, v ktorej je hviezda symbolom tepla, svetla, lásky a túžby vyplniť prázdnotu:

"A ak to veríte, že srdce tým sa pozhají snád,

nemohli by ste mi, môj Bože, jednu hviezdu dať,

lebo tak by som ju potreboval chvíle pre večerné,

k srdcu ju privinúť, lebo je tak studené a prázdne a tak čieme."

Vždy mi to pripadá také pekné, že Francúzi Pánu Bohu vykjajú.

Hľadáme istoty a hodnoty a opakovane zisťujeme, že nejak je všetko neisté a pomínutelné. Tie naše istoty sú mnohokrát len papiere, ktoré majú hodnotu dnes a zajtra možno už nie.

Pred viacerými rokmi prišla na naše oddelenie pacientka s gynekologickým nálezom, ktorý bolo potrebné bezpodmienečne operovať. Opakovane sa pýtala, či je tá operácia potrebná. Pacientka a jej rodina po rokoch čakania dostali vysťahovalecké povolenie s časovo veľmi obmedzenou platnosťou. Mali už všetko zaistené - vízum, letenky, zamestnanie, byt a aj miesto na univerzite pre štúdium ich dcéry. Všetko bolo zaistené, v ruke mala táto pani všetky papie-re tejto istoty - a neistotu a zúfalstvo v očiach. "Vyliečim sa, pán doktor? Je tá operácia istota? Mám sa vysťahovať? Čo mám robiť?" -

Operácia bola, všetko išlo dobre a stih-

li aj termím vysťahovania. Všetci spoločne sme sa tešili.

Všetky naše istoty sú skutočne veľmi relatívne. Istota bezpečnostných zariadení, istota kľúčov a pancierových dverí, istota bankových kont a istota papierov a dokladov.

Pred viacerými rokmi som cestoval na študijný pobyt do Anglicka. Všetko som mal vybavené - pas, rakúske, nemecké, belgické a anglické vízum a cestovný lístok a aj spací vozeň. Bol som úplne namyslený a sebaistý, ako som všetko dokázal perfektne zabezpečiť. Cesta prebiehala bez problémov až do Aachen - posledná stanica v Nemecku. Tam nás vysadili z vlaku, lebo belgické železnice boli v štrajku. Súkromné autobusy prepravovali cestujúcich cez Belgicko až do Calais vo Francúzsku, lebo v štrajku bola aj belgická lodná preprava do Anglicka. Všetky moje istoty sa zrútili, lebo som nemal francúzske vízum. Nastúpil som do jedného autobusu a povedal som šoférovi, že vystúpim v Ostende v Belgicku a tam budem asi čakať na koniec štrajku. V Ostende som vystúpil jediný a ostal som sám so svojimi kufami, všade bolo ticho a len sem-tam niekto prešiel okolo. Vošiel som do prístupnej budovy, v kancelárii sedel jediný úradník, tak som sa ho nesmelo opýtal, kedy asi skončí štrajk. "Nádej na ukončenie štrajku nie je vo výhľade," povedal mi, "ale o desať minút odchádza jedna malá súkromná loď do Anglicka do Doveru" - ak chcem ísť, aby som si kúpil lístok a nastúpil. Cestou do Doveru som rozmýšľal nad tými papierovými istotami a hlavne nad svojou sebaistotou.

Hodnota a istota peňazí, pohyby kurzov, devalvácie a inflácie - to je celosvetový problém. Mnoho ľudí žije v permanentnom strese pod tlakom týchto informácií a ťažko nachádzajú únik z tohoto začarovaného kruhu neistoty.

Mal som jednu starú tetu v Poděbradoch, ktorú som pri každom pobyte v Prahe išiel navštíviť. Celý život mala reštaurácie - v Drážďanoch, v Ústí nad Labem, v Kutnej Hore a potom dlhé roky práve v Poděbradoch. Nikdy nezbohatla. Cez druhú svetovú vojnu nejak ale mnoho zarobila a keď po vojne došlo k výmene a zablokovaniu týchto dosť bezcenných peňazí, moja teta ich mala hromadu. Keď som ju vtedy prišiel navštíviť, držala tieto bezcenné ale krásne nové bankovky v ruke a s takým smútkom mi hovorila: "Jeničku, takové krásne penízky - a nemá to žiadnu hodnotu. Jak je to jen možné?"

Hľadáme trvalé istoty a hodnoty a stále zisťujeme pomínutelnosť a neistotu. Sme mnoho ráz smiešni a berieme sami seba strašne vážne. Tá smiešnosť je, žiaľ, ale na hranici smútku, lebo tá prázdnota vyplnená číslami sa často mení na prázdnotu vyplnenú pocitom moci. A potom hľadáme ľudskosť, lásku, porozumenie a trochu súcitu a nachádzame arogantné sebavedomie, barbarstvo a bezcitnosť. Bohatstvo a hodnoty - to sú krásne možnosti pre lásku, dobro, radosť, povzbudenie. Na druhej strane je tá prázdnota a veľmi smutná perspektíva pre každého - *kto si zhromažďuje poklady a nie je bohatý v Bohu* (L 12,21).

Nechcem ani zďaleka mentorovať ani reformovať alebo moralizovať zabehané ekonomické hierarchie hodnôt a istôt. Skôr nejak sa snažiť vidieť z toho vyššieho nadhľadu problémy bohatstva, hodnôt, pokladov, cenností a hlavne z toho plynúcich pocitov nejakej istoty.

V Lukášovom Evanjeliu Pán Ježiš jednoznačne a presvedčivo podáva ten vyšší princíp istoty a neistoty v známom podobenstve o dome na skale a dome na piesku (L 6,48-49). Aj v hektike súčasného pretechnizovaného života je

vždy možné sa aspoň na chvíľu zastaviť a zamyslieť, ktoré hodnoty a istoty, čo sú okolo nás, sú tie pravé a trvalé.

MUDr. Ján Siracký, DrSc.

Závislosť človeka na všem možném

Už dříve jsme řekli, že člověk je velmi závislý na mnoha okolnostech a věcech, které přijímá tak nějak podvědomě - mimoděk. Toto pomineme. Pravidelní posluchači vědí, že se zajímáme o závislost, kterou jsme nazvali životní, tedy takovou, která bezprostředně ovlivňuje náš život a to v jeho podstatě. No a druhým dnešním kritériem je cílevědomost, nebo osobní záměr dostat se pod vliv věci, na kterých je člověk závislý. A konečně třetím kritériem je škodlivost nebo negativní důsledek takovéto závislosti. Myslím, že už všichni tušíte, jakou závislost máme na mysli. Jde o alkohol, drogy, sex, hudbu, ale také mnohem prozaičtější věci jako jsou peníze, kariéra, společenské postavení, televize apod.

Řekněme si nejprve něco málo o vzniku takové závislosti. Snad si většina lidí myslí: Mě se to netýká, jsem dost silný a nejsem závislý na ničem. Možná, ale pozor, abys nebyl závislý na své nezávislosti, která je dnes tak moderní a žádaná.

Závislost na "něčem" vzniká velice jednoduše a nenápadně a také neškodně. Skoro se dá říci, že závislost nevzniká, tedy nemá počáteční hranici. Možná by bylo přesnější hovořit o rodící se a postupně rostoucí závislosti. A čím více člověk ztrácí schopnost sebekontroly a následného sebeovládání, tím více může závislost růst. Velmi zjed-

nodušeně můžeme rozdělit počátky této závislosti do dvou skupin. Tu první tvoří věci, které mně chutnají a lákají, a druhou skupinu tvoří věci, které vyhledávám.

Všechny stimuly závislosti, které jsme si vyjmenovali, tedy od drog až např. ke kariéře, mohou začít oběma způsoby. Jak příležitostným ochutnáním, tak systematickým hledáním.

Kolik je dnes lidí závislých na drogách jenom proto, že je kdysi z žertu ochutnali a o nějaké závislosti nechtěli ani slyšet - dokonce se jí bránili. Nerozumné ochutnávání alkoholu - pokud zachutná a je příležitost jej pít. Někdo nemá pevnou vůli se svým chutím vzepít a jednoduše to vzdá. Řekne si - tak co, žádný problém, žiji na světě jen jednou, budu si užívat. A jeho představa dobře uží- tého života je "být trvale naložen v alkoholu" - třeba. Asi si myslí, že skutečně déle vydrží.

Známe docela rozumné lidi, kteří se chovali přirozeně a příkladně do okamžiku, než jim byla svěřena nějaká pravomoc nad jinými lidmi. Jejich život se změnil k nepoznání a za udržení této pozice byli ochotni obětovat cokoli, např. i vlastní rodinu, včetně dětí. Tito lidé byli a jsou tak závislí na své nadřazenosti nad ostatními, že dle jejich osobních názorů prý jinak nemá cenu žít. Však několik sebevražd i z naší nedávné historie to potvrzuje. Těmto lidem zachutnala moc a tak si na ni zvykli, že život bez této pozice neměl smysl. Nebudeme hledat a popisovat další příklady, každý jich má kolem sebe jistě k dispozici dost. A chcete-li být sami k sobě upřímní, mrkněte se na svoje hobby a závislosti. Čeho všeho se nejste ochotni vzdát. Mnohdy to říkáte žertem a snad to ani nemyslíte vážně. Ale dojde-li tak říkajíc na "lámání chleba", je zle! Známe jednu paní, která žer-

tem říkala: No, někdy bych dala i trochu toho zdravíčka, ale samozřejmě za pořádný kus zlata. Když ji zdraví opouštělo, dala všechno zlato, jen aby si zdraví udržela. Také říkala - zase žertem: "Jídlo a spaní jsou požitky, kterých se v životě nehodlám vzdát!" No a když nemohla jíst všechno podle své libosti, byla z tohoto žertu téměř životní tragédie. Jak lehce a snadno se rodí závislost na věci s mnohdy tragickými důsledky.

Druhá možnost růstu závislosti je hledání. Člověk něco hledá tehdy, když mu něco chybí a potřebuje to. Mnoho lidí hledá to nezákladnější - smysl a náplň života. Tragédie těchto lidí je, že nevědí, co je smyslem a náplní života a proto hledají a nevědí co. Přesto stále hledají až najdou cosi, co je omámí natolik, že si potřebu naplnění života přestanou uvědomovat. Vůbec si neuvědomují a ani nechtějí uvědomit, že onen nalezený náhradní díl nepatří do jejich života. Nepřipustí myšlenku, že polámanou součástku života je třeba nahradit součástkou tam patřící a od stejného výrobce. Použitý náhradní díl od jiného výrobce se sice může zdánlivě "hodit" a dokonce i "fungovat", ale řidič si neuvědomuje, že při provozu s tímto dílem dochází k tak značnému opotřebenosti dalšího dílu, že to zanedlouho vyvolá další poruchu. A "flikuje-li" člověk své poruchy náhradními díly jiného výrobce a později dokonce i díly z jiných typů - pak to celkem logicky nese své důsledky, mnohdy katastrofální a tragické. A tak se postupně rodí životní závislost na drogách, alkoholu, sexu a na všem možném ostatním, samozřejmě s důsledky opotřebením celého člověka.

Počáteční rozpaky z poslechu tvrdé rockové hudby jsou díky zkušenějším kamarádům velmi brzy překonány. Na příštím vystoupení je mladík už docela

v tranzu a pocit odpoutání se od reality, pocit zapomenutí mu natolik vyhovuje, že si přece nenechá žádný podobný koncert ujít. Snad se domníváte, že rocková hudba přece není žádná droga. Ukažme si na tomto příkladu, jak nebezpečně jsou náhradní životní stimuly, jejichž příklady jsme si uvedli před chvílí.

Rock je hodně hlasitá, nemelodická, zato silně rytmická hudba se stále se opakujícími rytmickými motivy. Tato hlučková kulisa doplněná nesmyslnými rytmickými pohyby účinkujících spolu s rytmem světelných efektů svádí posluchače natolik, že přestávají soudně uvažovat, přestávají se ovládat, vytrácí se jejich osobnost - jinými slovy dostávají se do extáze. Dr. Knaut k tomu řekl - cituji: "Je hlostejno, je-li to v pralese nebo na bulváru velkoměsta - ale vždy je to motorická hudba, která stálým opakováním vede lidi shromážděné ve skupině k sesazení osobnosti a ke smazání individuality. Kritické řídicí vědomí je vypnuto a objevuje se posedlost. Ztrácí se kontrola nad tělesnými funkcemi. Stav extáze s epileptickým cukáním údů, vytím, kousáním, smíchem, roztrháváním šatů, pomočením se, pocítují lidé propadlí takovéto hudbě jako »zážitek velikého štěstí a rozkoše«."

Walter Hiss zase napsal: "Rocková hudebníci proměňují své obecenstvo ve vřeštící příšeru a záchvaty mdloby jsou ceněny jako úspěch." Nejen rocková hudba, ale všechny stimuly, které vedou k potlačení anebo dokoce vypnutí vědomí člověka má ve svých důsledcích další satanský cíl: dosáhnout u člověka spojení se světem démonů. Varujme se všeho, co vede k nestřízlivosti. (Tvrdí-li někdo, že některá rocková hudba takové účinky nemá, pak tvrdíme, že to není rocková hudba, alespoň ne

"dobrá"...). Lidé s rozpíchanou kůží od inektovaných opiátů už nechtějí být střízliví, už nepotřebují jasnou mysl - na co?! a proč také?! Vždyť s jasnou myslí je hned tolik problémů a takhle...?!

Použitý náhradní díl totálně zničil všechny ostatní životní součástky, které už za normálních okolností prakticky nemohou fungovat. Chod tohoto stroje života je závislý na chodu použitého náhradního dílu.

Je mnoho odborných časopisů, které velmi podrobně a seriózně popisují škodlivé a negativní účinky návykových stimulů na člověka. Řekněme si ale něco o pomoci postiženému člověku.

Nejrůznější instituce a jejich odborníci se zabývají vysoce odbornou léčbou pacientů závislých na návykových látkách. Jsou vypracovávány tak nákladné projekty léčby, že slušní lidé se chytají za hlavu, proč tolik peněz investovat do narkomanů, alkoholiků apod. "Já bych s nimi jinak zatočil" - říkají rozhořčeně. Skutečně stojí za zamyšlení, zda jsou tyto metody léčbou postižených anebo byznysem různých specialistů na úkor daňových poplatníků. Ale to je jen jedna strana mince a ještě ne celá. Uvědomme si znovu, že nejen drogy zotročují člověka. Mnozí svůj život žijí skutečně jen pro peníze, dobré jídlo nebo moc a slávu. A pro ně žádné specializované léčebny nejsou. Jaká je tedy pomoc? - Vraťme se k úvodu dnešního zamyšlení. K místu, kde se nenápadně rodí závislost, do okamžiku, kdy ono zlo zachutná jako sladký bonbónek, do okamžiku hledání.

Člověk, který se stal závislý na náhradních životních stimulech sáhí ve svém výběru, ve svém hledání vedle. Byla mu nabídnuta náhrada od jiného výrobce - Satana. V tomto okamžiku se stala chyba, která celý řetězec reakcí spustila. Jako jediné, účinné a trvalé

řešení vidíme použití správného náhradního dílu od správného výrobce. Této výměně musí předcházet přesná diagnóza. Bible nám dostatečně napovídá - udává celkom snadnou a jednoduchou klasifikaci nemoci. Tato diagnóza je stejná pro pubertáka i pro osobu nad hrobem alebo pro generálného ředitele privátní americké banky. Touto nemocí je hřích, způsobující prázdnotu duše. Satan to ví, on není stvořitelem života - proto jeho náhradní díly jsou skutečně náhradní. Bůh poučuje, co je třeba po určení správné diagnózy udělat. Je třeba získat původní ztracenou čistotu a tím spojení s Bohem, Stvořitelem.

To je diagnóza - a recept? Léčba?: Přijmout očistění, odstranění nemoci, hříchů z Božích rukou. Bůh má co nabídnout. Má v ruce trumf, má certifikát, kterým byl hřích každého člověka zaplacen. Prosbou o milost a pokorným přijetím Ježíše Krista do srdce přišla léčba nemoci. Nemoci, která nevhodnou léčbou bují v závislost ničící život v jeho podstatě. Opuštěním hříchů skrze oběť Ježíše Krista se každý stává závislý na stvořiteli života. Odpadá tím závislost na všech možných záplatách. Člověk pak není zaplátován jednou záplatou za druhou, ale je novým stvořením v Kristu. Tolik naše rada pro ty, kteří žijí život závislý na náhradním - a možná zatím docela chutném stimulu.

Kateřina Hodecová-Vodová,
Aleš Bartošek

Zprávy týkající se Izraele

* Izrael a Jordánsko

Nedávno se představitelé Izraele zúčastnili pohřbu jordánského krále Husseina. Zemřel po 46 letech kralování. Byl nakloněn Izraeli a od 26. 10. 1994, kdy byla uzavřena mírová smlouva, je

čtyři sto kilometrová hranice s Jordánskem klidná a jistá. Jak se dále budou vztahy mezi oběma státy vyvíjet?

Bible mluví o Jordánsku jako o území dětí Moába a Amóna. Jordánsko bude mít ke konci věku důležité poslání, jak o tom napsal Daniel: "Z jeho rukou uniknou jen tři: Edóm, Moáb a přední z Amónovců." (11,41násl.) Jde o antikrista, který v čele armády své říše zaútočí na Blízký východ. Jakým způsobem Jordánsko unikne z jeho rukou, nevíme. Ale mnozí se domnívají, že právě do Jordánska utečou Izraelci, jak je napsáno ve Zjevení: "Žena (Izrael) pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ní bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní." (12,6) A tak i v naší době již můžeme vidět náznaky toho, o čem prorocky mluví Písmo.

* O setkání papeže a iránského prezidenta.

Dne 11. 3. t.r. navštívil iránský prezident Mohammed Chatami jako oficiální mluvčí 1,4 miliardy muslimů papeže Jana Pavla II. Zřejmě mluvili také o Jeruzalému, který by se měl stát hlavním městem palestinského státu. Podle posledních zpráv v tisku, Jásir Arafat hodlá vyhlásit palestinský stát v červnu letošního roku.

Během tohoto setkání ve Vatikánu papež a iránský prezident konstatovali, že "mezi křesťanstvím a islámem nejsou žádné zásadní rozdíly." (NZZ č. 59)

Papež však má velké přání, aby ve dnech 25. - 27. 3. 2000 navštívil Svatou zemi. Podle programu papež navštíví Jeruzalém, Nazaret a Betlém. Při té příležitosti se ozývají hlasy, že Vatikán považuje Jeruzalém za internacionální město a v žádném případě neakceptuje stanovisko Izraele, že "Jeruzalém je a zůstane jako jediné hlavní město Izraele a nikdy nebude rozdělené."

Ján Ostrolucký

14. BOH A NÁRODY II. (Genesis 10)

Ako o posledných Sem piše o svojich vlastných potomkoch. Ich zoznam siaha u niektorých až po piate pokolenie, zatiaľčo u Chamových len po tretie a u Jafetových iba po druhé pokolenie.

Semovi potomci

Je zaujímavé, že Sem sa nazýva otec všetkých synov Héberových (v. 21). Pravdepodobne preto, že práve tí boli v čase napísania Semovej správy veľmi rozšírení a známi. Od mena Héber je odvodené meno Hebrej, ktoré označovalo širokú skupinu ľudí v Mezopotámii a možno i v jej okolí. Abram je v Gn 14,13 nazvaný Hebrejom.

Semovi synovia boli: Elam a Asúr, Arfaxad, Lúd a Aram (v.22). Elam je otec Elamitov, ktorí v čase Abrama i neskôr tvorili elamskú ríšu s hlavným mestom Susa. Neskôr splynuli s Médmi a potom i s Peržanmi vo veľkej perzskej ríši.

Assúr bol zrejme zakladateľom pôvodnej Asýrie, ktorú si neskôr i s jej obyvateľmi podmanil Chamov potomok Nimrod. Následkom toho v nej žilo zmiešané semitsko-chamitské obyvateľstvo. Arfaxad je známy viacmenej len tým, že práve on bol predkom Abrahámovým v línii zasľúbeného potomstva. Oblasť Arrapachitis v Asýrii bola tak nazvaná asi od jeho mena. Lúd sa stal predkom Lydov, národa v Malej Ázii. Piaty syn Aram bol otec Aramejcov alebo Sýrčanov. Tí sa postupne stali veľkým národom a ich reč - aramejčina sa stala obecným dorozumievacím jazykom na Blízkom východe. Aj za života Pána Ježíša bola občianskou rečou Židov v Judsku i Galilei. V treťom pokolení sú menovaní najprv synovia Aramovi, o ktorých sa však vie iba málo. Úc dal akiste meno krajine, v ktorej žil ne-

skôr Job (Jb 1,1). O ďalších troch synoch, ktorými boli Chúl, Geter a Maš (v. 23), nevie sa dnes nič podstatné. Iste však boli dobre známi v dobe medzi Semom a Mojžišom. U Arfaxada je menovaný jediný syn Šélach a vnuk Héber (v. 24), o ktorom sme už hovorili. Štvrté pokolenie tvoria Semovi pravnci, Héberovi synovia Péleg a Joktán. Pri mene Péleg je zaujímavá poznámka, že za jeho dní bola rozdelená zem (v.25). To sa zrejme vzťahuje na zemepisné rozdelenie obývanej suchej zeme medzi jednotlivé kmene a jazykové skupiny, o ktorom je reč i vo veršoch 10,5 a 10,32. K nemu došlo po zmätení jazykov pri Bábeli, opísanom v kapitole 11,1-9.

Jestvuje i výklad, že je tu mienené geologické rozdelenie zeme, pri ktorom sa následkom obrovských posunov zemskej kôry oddelili od seba jednotlivé svetadiely. Náš výklad zastáva náhľad, že pokiaľ k takémuto oddeleniu svetadielov došlo, odohralo sa pri uvoľnení obrovských sil vo vnútri zeme počas potopy. Ako vyplýva z predchádzajúceho výkladu (10,1-20), pre osídlenie jednotlivých svetadielov Noachovými potomkami nie je predpoklad pôvodného spojenia svetadielov potrebný. Boli možné prechody cez morské úžiny do Ameriky i na blízke veľké ostrovy a na lodiach do Oceánie.

Joktán mal 13 synov. Boli to Almodád, Šálef, Chacarmávet, Jazech, Hadorám, Uzal, Dikia, Obál, Abimael, Šéba, Ofir, Chavila, Jobáb (v. 26-29). Uvádajú sa všetci pravdepodobne aj preto, aby bolo zrejme, že Semových potomkov bolo veľa. Joktánovi synovia predstavujú už piate pokolenie od Noacha - nie sú však v línii zasľúbenia. Sídili napospol v Arábii (v.30). Ofir dal meno krajine, v ktorej sa nachádzalo

GENESIS

úvahy nad
knihou počiatkov

velmi čisté zlato a Šéba je vo spojení s arabskými Sabejcami, zatiaľ čo Seba, vnuk Kúšov, skôr so sudánskymi Sabejancami.

To sú synovia Semovi po svojich čeladiach, po svojich jazykoch, vo svojich zemiach, po svojich národoch (v. 30). Táto správa zdôrazňuje, že zo Semových synov sa vytvorili osobitné čelade a kmene, ktoré žili na oddelených územiach a hovorili rôznymi jazykmi (po zmätení spoločného jazyka pri Bábele). Podľa nej vytvorili Semovi potomci 26 takýchto národov či kmeňov v našom ponímaní. Chamovských národov či kmeňov bolo 30 a Jafetovských 14.

Toto sú čelade synov Noachových po svojich rodoch, vo svojich národoch, a od tých sa rozšírili národy na zemi po potope (v. 31).

Sem mal zrejme od svojich bratov na tabuľkách ich rodokmene so zoznamom ich potomkov, lebo všetci mali záujem zachovať tieto rodokmene pre budúce pokolenia.

Pozoruhodné je, že všetkých menovaných národov (po odrátaní neskorších Filištíncov, pridaných zrejme Mojžišom) bolo 70. Číslo 70 stalo sa symbolickým v neskoršej histórii Izraela. Jakobova rodina v počte 70 ľudí vošla do Egypta. Mojžiš v Božej piesni pripomína Izraelitom, že *Najvyšší delil národom dedičstvo, keď rozdeľoval synov Adamových... podľa počtu synov Izraelových (Dt 32,7-8). 70 sudcov spravovalo Izrael na púšti, neskôr v židovstve mala Vefrada - Sanhedrin 70 členov. 70 bolo prekladateľov Starého zákona do gréčtiny, ktorý sa podľa toho nazýval Septuaginta. 70 rokov trvalo babylonské zajatie. V roku 70 nášho letopočtu bol zbořený jeruzalemský chrám a Židia boli rozptýlení do celého sveta. A napokon 70 roktyžďňov bolo od posledného ná-*

vratu z babylonského zajatia oddelené izraelskému národu až do druhého príchodu Mesiáša - Ježiša k Jeho tisícročnému kráľovstvu.

Z tabuľky národov v 10. kapitole Genesis vyplýva, že už v prvých piatich pokoleniach Noachových potomkov bola v mnohom predznamenaná história Izraela i dejiny celého neskoršieho ľudstva, ktoré sa z Noachových potomkov vyvinulo. Z jej porovnaní s archeologickými nálezmi až do našich dní zase vyplýva, že **tabuľka národov v Genesis 10 predstavuje spoľahlivý historický záznam o novom začiatku dejín ľudstva po potope**. Spoľahlivosť správy Biblie ovšem nie je na tomto vedeckom potvrdení závislá.

pripr. Ján Hudec

Mé svědectví

Narodila jsem se v katolické rodině jako první z pěti dětí. Jako dítě jsem byla pokřtěna a bylo samozřejmě jít každou neděli do kostela. Nenapadlo mě snad nikdy, že by Bůh nebyl, a do kostela jsem nepřestala chodit, ani když už jsem byla dospělá. Jinak se ale můj život nijak nelišil od života nevěřících lidí. Svoji touhu po lásce jsem realizovala v krátkodobých známostech, ale hledala jsem trvalý a nejlépe ideální vztah. Na druhé straně jsem ani nevěřila, že je to možné a moje zkušenosti mi to jen potvrzovaly. Taky jsem ráda chodívala na diskotéky a nacházela jsem tam chvilkové uspokojení. Přesto mě můj způsob života obviňoval, protože jsem dobře znala přikázání a svým založením nejsem lehkomyšlná. Neměla jsem sílu odolávat hříchu.

Vyučila jsem se prodavačkou a asi ve dvaadvaceti letech jsem odešla pracovat

do Prahy. Bydlela jsem na ubytovně, kde jsem poznala Milana. Přesto, že šlo o velmi krátkou známost, čekala jsem s ním dítě. Pro něho i pro mé okolí bylo samozřejmé, že půjdu na potrat, ale to mě ani na chvíli nenapadlo - nejen proto, že jsem věděla, že je to vražda, ale na dítě jsem se těšila. V té době jsem začala intenzivněji hledat Boha, chodila jsem častěji do kostela, ke zpovědi a k přijímání.

Narodila se mi dcerka, se kterou jsem se krátce nato přestěhovala do Olomouce, asi 20 km od bydliště mých rodičů. Když byly dítěti čtyři měsíce, konal se soud o přiznání otcovství. Milan přijel, otcovství uznal a potom začal jezdit tak často, jak to bylo možné. Nějaký čas nato se rozhodl, že pojedeme k jeho rodičům, kteří zatím vůbec nevěděli, že mají vnučku. Od Milana jsem věděla, že jeho maminka je věřící a už předtím mi ukazoval Bibli, kterou od ní dostal.

Byl to pro ni šok, když se den před naším příjezdem telefonicky dověděla, že Milan má sedmiměsíční dceru. Přesto nás přijala s láskou a pak jsme tam začali jezdit častěji. Zvala mne do shromáždění a já jsem se slušnosti neodmítla, přestože jsem byla přesvědčená, že jediné katolická církev je ta pravá. Nicméně jsem si postupně začala uvědomovat pojmy jako je "znovuzrození" a Pán Ježíš jako "osobní Spasitel" - to jsem do té doby vůbec neznala. Začínala jsem vidět svůj život jinak, uvědomovala jsem si, že když vyznávám, že věřím v Boha, nemohu žít hříšným životem tak jako dosud. Přestávala jsem si rozumět i s otcem svého dítěte, protože on zůstával stále ve světě a nebyl ani náznak, že by se chtěl obrátit k Bohu (a to jsem si ze začátku myslela, že z něho udělám katolíka). Nakonec jsme se rozešli. Krátce nato jsem byla asi na týden u jeho rodičů a jeho maminka

každý den četla z Bible a modliła se. A já, když jsem potom byla sama, jsem prosila (taky každý den) Pána Ježiše, abych mu mohla patřit.

Když jsem potom přijela domů, už jsem do kostela nešla. Vyhledala jsem shromáždění Křesťanských sborů a začala jsem tam chodit. Bylo to spontánní, vůbec jsem o tom nepřemýšlela a opustila jsem něco, čemu jsem celý život věřila, bez sebemenšího zaváhání. Neměla jsem tehdy ještě jistotu spasení, ale radovala jsem se. Rázem jsem se stala černou ovci mých silně římskokatolicky založených příbuzných, ale vůbec mě to neodradilo. Až po nějaké době přišla krize, když jsem se od člověka, kterého jsem si velmi vážila pro jeho vztah a službu Bohu (byť v katolické církvi), dověděla, že je to u mne jen přechodný stav, chvilkové poblouznění, a že to za pár měsíců přejde. Celý den jsem byla zdrcená a říkala jsem si, co jsem to vlastně provedla, že jsem opustila katolickou církev. Večer jsem už v slzách volala k Pánu Ježiši, aby mi ukázal, co mám dělat. Netrvalo to dlouho a náhle mi na srdce vstoupil verš z Božího slova - *"Jho mé zajisté jest rozkošné a břímě mé lehké"*. V tom okamžiku všechny otázky a pochybnosti zmizely a zaplavil mě hluboký pokoj, který mám z Boží milosti už téměř čtrnáct let.

Myslím, že dodneška ještě nechápu hloubku tohoto verše, ale co si uvědomuji je, že dokud jsem neznala Pána Ježiše jako svého osobního Spasitele, neměla jsem sílu odolávat hříchu a vzdát se starého způsobu života. Když jsem poznala, jak draze za mne Pán Ježíš zaplatil, už jsem prostě nemohla žít jako dřív a hlavně už nemusím bojovat proti hříchu ve vlastní síle.

Vychovávám sama teď už patnáctiletou dceru, někdy je to opravdu hodně

těžké, ale můžu vyznat, že nemáme nedostatek a na každý den zakoušíme Boží péči o nás. Stále znovu se předsvědčuji o pravdivosti Bible, o tom, jak velkou cenu má obecnství se spoluvykoupenými a jak se vyplácí hledat nejprve Boží království, oddělovat si čas na čtení Božího slova a modlitbu.

Marie Barančíková, Loštice

NIKDY

"Nikdy neříkej nikdy", protože nevíš, jak dlouho budeš žít, a nevíš, kdy a jak odejdeš z tohoto světa, ve kterém je čím dál více zla a nenávisť.

"Nikdy neříkej nikdy", ale řekni ze srdce "Promiň",

omlouvěj se, jak můžeš, a nauč se odpouštět i těm, kterým na tom tolik záleží.

Říkej vždy "Mám tě rád", miluj všechny bez rozdílu, vždyť i oni tě milují a touží tolik po lásce.

Pamatuj:

Na světě jsi jen jednou, a proto važ si všeho, lidí, lásky.

Někdy řekni NE, někdy ANO, podle toho,

v jaké situaci se nalézáš.

Snaž se s lidmi jednat tak, jak máš!

A zvěstuj tu radostnou zprávu,

že mezi námi je ten,

který umřel za naše hříchy,

prolil svou krev na Golgotě

a miluje nás všechny

bez jakéhokoliv rozdílu.

Náš nejdražší Vykupitel a Spasitel:

Ježíš Kristus!

Katka Albertová, 13 let, Bílovec

Pro Katku je to možná překvapení, že otiskujeme její básničku, kterou napsala spolu s dopisem jedné tetičce. Velice jí tím potěšila a věřící tetička by jí ráda na oplátku povzbudila k tomu, aby zůstala věrná Pánu a také k tomu, aby rozvíjela svůj dar od Pána. K tomu se v redakci rádi připojujeme.

Ohlasy čtenářů

Píšu poprvé a hlavně proto, že mě zaujalo téma tohoto čísla. Chtěla bych vám, možná i dalším lidem říci, co jsem nedávno prožila s Božím slovem. Měla jsem hodně problémů v práci a k tomu se začaly kupit další. Nezbyval mi čas na čtení Božího slova a já po čase zjistila, že se přestávám usmívat na lidi okolo mě. Začalo mi snad na každém něco vadit. S hrůzou mi došlo, že nemám lásku. Ztratila se. Pro křesťana je to snad ten nejhorší stav, zjistí-li nepřítomnost Boha, jeho lásky, ve svém životě. Moc dobře jsem věděla, že mé krátké modlitby nemohou nahradit sílu, získávanou z Bible, ze slov od Hospodina. A začala jsem tedy hledat to, co jsem ztratila vlastní vinou. Bylo to těžké, ale nejde-li srdce, musí nastoupit vůle.

Láska k bližnímu?

Kde hledat lásku, než v Tobě jediném?

Jen Ty jsi schopen dát to,

co já, sobecký člověk, nemohu.

Hledám tě, abych našla lásku.

Hledám na nárožích, v lese, v lidech.

Kde jsi?

Ležíš na polici, tam, kde už dlouho slunce nebylo.

Ležíš a čekáš, až uvidíš světlo.

Ležíš a čekáš na dotek mé ruky.

Stále čekáš s nadějí, že má touha po nalezení lásky

přijde až k tomu zapomenutému

místu, kde ležíš.

Hledám tě, abych našla lásku.

Hledám na nárožích, v lese, v lidech.

A ty sám mne vedeš až tam, k tomu místu.

Ano, už si vzpomínám!

Tam vzadu leží recept na lásku.

Už tě mám, už tě držím v ruce.

Citiš mé teplo, vidíš světlo.

Ach, jak jen jsem mohla zapomenout,

že nalézt lásku k bližnímu,

lásku k Tobě, Tebe samého,

můžu jen ve Tvém slově!

Už Tě mám, už Tě držím v ruce.

Citím tvé teplo, vidím světlo -

znám lásku!

Uvědomila jsem si v té době, že člověk má v problémech hlavu plnou toho, co chce, a ne toho, co je dobré. A neví, že lákavé pro oko není často dobré pro srdce.

Jen Boží slovo rozsuzuje a rozděljuje. Nemám-li ho, jsem sama v sobě mrtvá a vím, že svému Bohu ničím neprospívám. Proto hledám lásku ne na nárožích, ani v lese, ani v lidech, ale v Božím slově, které mne ukazuje jako velkého hříšníka, Pána Ježíše jako obětního beránka. A to, co ty dva spojuje, je Boží láska. Nebýt jí, není na světě nic, co by nás potěšilo a dalo naději v to, co má přijít.

Sláva našemu Bohu, že byl tak prozřetelný a nám nenapravitelným lidem dal něco, k čemu se můžeme stále vracet a co nás vždy znovu a znovu probouzí, a to Boží slovo.

Děkuji mu i za to, že jsem mohla napsat tento dopis, neboť i nyní jsem si mohla uvědomit hloubku důležitosti čtení Bible svaté. A toho není nikdy dost.

Vaše sestra v Kristu Ježíši

Martina Dolejšová, Žamberk

Bibli máme číst v účtě, s modlitbou, v jasném světle skrze Ducha svatého s touhou, aby ona usměřňovala naši viru a náš život.

900 ROKŮ

OD OPANOVÁNÍ JERUZALÉMA KŘIŽÁKY

Když se západní křesťané dověděli, že fatamidský kalif Hakim zničil Jeruzalém, vyzval papež Urban II. s odvoláním na požadavek papeže Gregora VII. z 18. listopadu 1095 na koncilu v Clermontu Francii ke křížovému tažení na záchranu byzantských křesťanů, ohrožených pohany. Po fanatickém projevu cisterciánského mnicha Bernharda z Clairvaux křičeli přítomní křesťané freneticky: "Deus lo volt - Bůh to chce!" Na znamení, že kříž přijímají, si za tohoto válečného pokřiku na záda připevnili látkové kříže. S takovým ohlasem papež Urban II. ani nepočítal. Využil tedy příhodné chvíle a slíbil všem účastníkům úplné odpustky. Jinak si i chudáci museli odpustky drazé platit a teď jim bylo nebe nabídnuto zdarma. K tomu přistupovalo, že prostý lid si se jménem Jeruzalém spojoval obraz nebeského Jeruzaléma se zlatými ulicemi, safírovými věžemi a hradbami posetými drahokamy.

V srpnu 1096 vyrazila z Francie první křížová výprava. Brzy však prostý lid shledal, že Jeruzalém není vzdálen jen pár kilometrů, že neleží za nejbližšími sedmi horami, jak se v jedné písničce zpívalo. Brzy měli boty nadranc a hymna "Deus lo volt" už tak nezapalovala. Tu si vzpomněli, že přece táhnou proti pohanům a nekřesťanů bylo na cestě do Jeruzaléma dost a dost. Tak křížáci cestou do Svaté země pálii a rabovali

židovská gheta, aby si doplnili prázdnou pokladnu, a vraždili Židy všude, kde na ně narazili. Odhaduje se, že na svém tažení Francii a Německem vyvraždili křižáci během pouhých šesti měsíců na 20 000 Židů, většinou tak, že je nahali do synagog a tam za živa upálili.

Křižákům trvalo tři roky, než dorazili do Jeruzaléma. Přes rok museli dobývat Antiochii, k tomu přistoupily spory mezi vojevůdci, což pochod zpomalovalo a oslabovalo. 19. května 1099 vtáhli křižáci do Bejrútu. Pak táhli - aniž by narazili na podstatnější odpor - po pobřeží Středozemního moře přes Sidon, Tyrus, Akko a Haifu do Jaffy. Odtud se vydali do nitra země na Emausy. Normandský vojevůdce Tankred táhl se stovkou rytířů do Belléma, opanoval jej a vztyčil nad chrámem Narození Páně normandskou vlajku. 17. června dosáhl hlavní voj horu Nebi Samuel, odkud křižáci poprvé uviděli Svaté město. Plakali radostí, padli na zem, chválili Boha a velebili jej, že je dovedl k cíli jejich naděje. Od té doby se hora jmenuje "Hora Haleluja".

Křižácké vojsko mělo na 40 000 mužů, z toho však jen 1 500 rytířů, zbytek byli pěšáci. V Jeruzalémě se opevnilo 40 000 lidí. 20 000 byli stálí obyvatelé města, zbývajících 20 000 byli lidé, kteří utekli před blížícími se křižáky z přilehlých obcí pod ochranu jeruzalémských hradeb. 7. června se křižáci vydali z Ho-

ry Haleluja k opevněnému městu a oblehli je. Muslimové však učinili preventivní opatření a široko daleko kolem města otrávil všechny studny, aby oblehatelé neměli pitnou vodu. Také porazili a spálili veškeré stromy v okolí, aby oblehatelé neměli materiál na obléhací věže a válečné stroje. Tak byla situace křižáků všecko jiné, jen ne slibná. Neměli pitnou vodu, neměli potraviny. Když pak přece jen našli nějaké dřevo, ukryté muslimy v jedné jeskyni, zjistili, že nikdo z vojska neumí žádný válečný stroj postavit a že si na to ani nevzali s sebou žádné nástroje. Neměli dokonce ani

žebříky. Pohrdajíc smrtí, vrhlo se křesťanské vojsko proti hradbám a pokusilo se proniknout přes kamenné zdi pomocí háků. Stovky byly při tom obránci zabity.

Nedostatečné přípravy se přisuzují přesvědčení křižáků, že Kristus sám bude při nich stát a pomáhat jim znamením a zázraky a otevře jim hradby Svatého města. Vojsko zatím trpělo vedrem orientálního léta. Pak však 17. června 1099 dorazila do přístavu v Haifě malá flotila. Vojevůdci křižáků vyjednali s námořníky, že lodě byly rozebrány a lodní tesaři ze získaného materiálu postavili obléhací věže, vyšší než městské hradby. V souvislosti s obléhacími věžemi měl mnich Petr Desiderius vidění, že během devíti dnů padne Jeruzalém do rukou křižáků. Na jeho výzvu táhlo bosé procesí křižáků za zpěvu a modliteb kolem jeruzalémských hradeb v naději, že hradby padnou jako kdysi ty u Jericha. Na hradbách se naivním křesťanům posmívali muslimové a mnohé z nich postříleli. V noci ze 13. na 14. června 1099 začal hlavní útok. 15. čer-

vna se podařilo flámskému rytíři Letoldovi z obléhací věže na severovýchodním rohu městských hradeb je stěci. Muslimský odpor se pak rychle zhroutil. Křižáci, kteří pronikli do města, otevřeli brány zevnitř. Muslimové utekli na Chrámovou horu, jejich guvernér do Davidovy citadely. Po jednání s Raimundem ze St.Gilles směl odtáhnout do Aškalonu. Po bezmála 500 letech byl Jeruzalém znova v křesťanských rukou.

Křesťanští kronikáři, kteří táhli s křižáky, popisují, že po vítězství běhali křižáci úzkými uličkami Svatého města jako šílení a vraždili všecko, co jim přišlo do cesty: těhotným ženám roztínali břicha, mužům utínali hlavy. Židé byli vehnáni do synagog a tam zaživa upáleni. Ze 40 000 muslimů a Židů nezůstala na živu ani stovka. Arcibiskup z Tyru vyřekl: "Město Jeruzalém skýtalo obraz jatek, teklo takové množství krve, že sami vítězové se děsili a byli zhnusení." Brodící se po kotníky krví táhli křižáci za zpěvu žalmů a děkovných písní ke Chrámu svatého hrobu, vrhali se před Kristovým hrobem na zem a zasvěcovali své zbraně Králi míru. Cíle křižové výpravy, osvobození Chrámu sv. hrobu, bylo dosaženo. Vojáci dosáhli od papeže úplného odpuštění všech svých hříchů. Gottfried z Bouillonu obdržel po tomto vítězství titul "král Jeruzaléma". Nedosáhl tím však žádného štěstí, protože panovnické dvory Evropy se právě v důsledku křižácké výpravy znesvářily.

Žel, nezůstalo při jedné křižácké výpravě. Celkem jich bylo sedm, mezi nimi jedna dětská, kdy děti vyrazily z Marseille na moře směrem do Svaté země, byly však na moři zajaty a v Alexandrii prodány do otroctví muslimům. V těch sedmi křižáckých výpravách (1096-1271) zahynulo tisíce a tisíce lidí.

Muslimové a Židé byli brutálně vražděni, prostoduší křesťané - svedení fa-

natiky - táhli po tisících na smrt. Kdo žije v Jeruzalémě, kde se hromadila krev vražděných, nechápe, že ještě dnes se některé evangelizace mohou nazývat "crusade". Pro muslimy a Židy je tento pojem totožný s vraždami a zabíjením, plundrováním a upalováním na hranicích ve jménu kříže Ježíše Krista. V tomto roce uplyne tedy 900 roků od začátku tohoto hrůzného období. V mešitách a synagogách si lidé připomenou své zavražděné souvěrce. Doufejme, že i křesťané si uvědomí toto šílenství, budou činit pokání a už nikdy žádnou evangelizaci nepojmenují "crusade - křižovým tažením".

(Israel - Jahrbuch 1999, str. 91-94, překl. L. Hallerová)

EMAUS

biblické korespondenční kurzy

je středisko biblického studia formou korespondenčních kurzů pro lidi, kteří mají zájem seznámit se s Biblií jako s Božím slovem. Kurzy jsou pomůckou pro poznání obsahu a pochopení poslání Písem svatých. Tvoří otevřený systém biblického vzdělávání, rozšířený a po desetiletí osvědčený ve více než sedmdesáti jazycích po celém světě.

Kurzy jsou vhodné pro každou generaci, pro začátečníky i pro pokročilé. Studující obdrží ze střediska brožuru na

dané téma kurzu, podle které doma nebo ve skupince studuje biblické texty a odpovídá písemně na otázky uvedené v testu ke každé lekci. Podmínkou studia není nějaké vyšší vzdělání, ani věk, pouze zájem o prohloubení svého poznání Písma svatého. V současné době jsou k dispozici tyto brožury pro korespondenční kurzy:

1. Co učí Bible

Obsahuje lekce: Bible, Bůh, Člověk, Hřích, Kristus, Znovuzrození, Spasení, Milost, Víra, Nebe a peklo, Budoucí události + 2 druhy testů (pro začátečníky a pro pokročilé).

2. Neivýznamnější muž, který kdy žil

Pojednává o osobě a díle Ježíše Krista. Obsahuje tři lekce + testy.

3. Lidé, kteří se setkali s Místrem

V 6 lekcích se mluví o lidech, kteří osobně viděli Pána Ježíše. Na závěr studia si každý může položit otázku: Co jsem já učinil s Ježíšem?

4. Křesťanský život

Kurz se ve 12 lekcích zabývá tématy důležitými pro skutečný křesťanský život. Například: důsledky znovuzrození, vítězství nad pokušením, pohřbení ve křtu, modlitba a chvály atd.

5. Průvodce křesťana k duchovnímu růstu

Tento kurz navazuje na předchozí a dotýká se těchto otázek: Padl jsem, co teď?; Víra a její projevy; Kristův charakter; Já, moje peníze a Bůh; Muž, žena a Bůh atd. Obsahuje rovněž 12 lekcí.

6. Kristus miloval církev

Každý křesťan patří do církve. Kurz mluví o tom, co to je místní církev, jak se v ní člověk chová, pojednává i o kázni, službě, vůdcovství atd. 12 lekcí.

7. Vyšší cestou

Lekce jsou zde nazvány "milníky" a je jich 12. Cesta do nebe začíná u kříže. Život začíná znovu - a to je vyšší cesta.

Milníky se zabývají např. jistotou spasení, poddáváním se Duchu svatému, poznáváním Boží vůle, budováním svého domova, studiem Bible atd.

8. První list Korintským

Důkladný komentář listu. Ke knize je přiložen samostatný test s rozdělením knihy na 12 lekcí podle kapitol.

9. List Jakubův

V 11 kapitolách je probrán celý dopis, který pojednává o víře ve zkouškách.

10. Zrození k vítězství

Ve 12 lekcích je popsána cesta ke spasení. Výborná pomůcka k evangelizaci.

O další informace a o jednotlivé brožury si pište na adresu

EMAUS, E. Krásnohorské 12, 736 01 Havířov - Podlesí.

Vydavatelství A-ALEF informuje:

Právě vyšly dvě knížky pro děti od Daniela Henycha:

O vlněné čepičce a O hliněném Adámkovi (druhé vydání) (cena 40 Kč)

O Vrkálkovi a Sivěnce (cena 40 Kč).

Knižky jsou ilustrovány, mají větší písmo, aby si je děti samy mohly číst a každý příběh je zakončen biblickou myšlenkou, čímž se jemným způsobem dětem přibližuje biblická zpráva o Bohu. Například, jak si mladí holubi hráli na babu. To se vždycky nejprve rozpočítali:

Noé stavěl z dřeva archu.

Dvanáct bylo patriarchů.

Rád se chvástal Goliáš.

A ty nyní babu máš.

Nebo:

Na větvičce ptáček spinká.

V lese kvete konvalinka.

Nota ef je pátá linka.

Zrádná byla Filistinka.

Samson byl jí podveden.

A ty musíš z kola ven.

Božie potešenie

Súčasný svet je v smutnom stave, charakterizovanom stratou istôt, stratou blízkych, sužovaný všelijakým zármutkom. Či jestvuje aj niečo iné - pokoj, radosť? Potešenie je od počiatku ľudskou túžbou. *A Lámech splodil syna. A nazval jeho meno Noach, povediac: Tento nás poteší* (1M 5). Hľadať potešenie nie je nič nové, už pred potopou ho hľadali. Aj dnes ho ľudia hľadajú, ale bez Boha, bez Biblie. Snažia sa o tzv. *pozitívne myslenie* - ale či to pomáha? Biblia pozná lepší spôsob - cesta k potešeniu vedie cez zármutok. Pavol píše veriacim: *Teraz sa radujem, že ste sa ... zamútili na pokánie. Lebo zármutok podľa Boha pôsobí pokánie na spasenie. Preto sme sa tešili z vášho potešenia* (2K 7,8-13). Zármutok podľa Boha pôsobí život, zármutok podľa tela spôsobuje smrť.

Svoje potešenie nemáme budovať na citoch - city sú premenlivé, ale poznanie je trvalé. Božie slovo zostáva naveky. To slovo pre našu radosť hovorí o dokonalom obmytí našich hriechov a odpustení.

V Jobovom prípade potešovanie vzali do rúk ľudia. Kým sedem dní mlčky sedeli, bolo dobre. Keď sa rozpravili, Job hovorí: *Tešitelia na trápenie ste vy všetci* (Jb 2,13; 16,2). Dokonalé potešenie neprichádza od človeka. Kto nás teší? *Ja som ten, ktorý vás teším* (Iz 52,11). Je to Hospodin, Pán Ježiš aj Svätý Duch.

Ako nás teší? *Ako matka, ktorá nezaбудne* (Iz 66,14; 49,15). To je pre dieťa to najväčšie ľudské potešenie.

Prečo nás teší? *Boh každého potešenia... nás teší v každom našom súžení, aby sme aj my mohli tešiť tých, ktorí sú*

v akomkoľvek súžení, potešením, ktorým sme sami tešení od Boha (1K 1,3-5).

V čom nás teší a z čoho sa máme radowať? V osamotenosti (J 17,12-13) a radowať sa máme aj zo skorého Pánovho príchodu (1Te 4,13-18).

Dokedy pôsobí Jeho potešenie? Je večné (2Te 2,16-17; Ž 16,11).

Ak prijmeme Božie potešenie, budeme schopní aj my hojne potešovať Boží ľud: *Potešujte, potešujte môj ľud* (Iz 40,1)! To je naša úloha.

Z aprílového mesačného zhromaždenia v Nitre. Sprac. Ilko Kozár

Stretneme sa

Ján Kučera

*Stretneme sa v ríši nad hviezdami,
tam, kde slnko nezapadne nám.
Večne bude náš Pán Ježiš s nami,
piesňou novou, poctou, slávou sám.
Stretneme sa hore, naši drahí,
kde sa lúčiť nikdy netreba.
Na uliciach krištáľových, zlatých
Pánovi zniet' bude veleba.
Stretneme sa celkom isto doma
v Božom láske nežnom náručí.
Väčšiu radosť, nádej, v srdci kto má?
Kto nás krajšej piesni naučí?*

MÁTE SLOVO ŽIVOTA?

Jak dorazilo evangelium k národu Dimi na řece Omo.

Tráva roste vysoko v rozsáhlé rovině řeky Omo na jihozápadě Etiopie. Tak vysoko, že cestující, který vybočí z chodníku, se musí tu a tam vrhnout jak široký, tak dlouhý na zem, aby po

sražené trávy mohl pojit o pár kroků dál. Je zde extrémní horko. Moskytové a mouchy tse-tse neustále útočí na lidi. Tamější obyvatelé jsou obávaní, často vedou kmenové války. Jeden z nich, kmen Dimi, se dlouho nedostal do styku s evangeliem. Jak k tomu nakonec došlo? Přečtěte si to sami:

V roce 1954 byla v pohoří na východ od řeky Omo otevřena misijní stanice. Bylo to v malém odlehlém místě jménem Bako. I když se do Baka mohlo přijít jen pěšky, přicházeli brzy lidé z celého okolí na maličkou zdravotní staničku, protože nikde jinde nebyla žádná lékařská pomoc. Jednoho dne přinesli přátelé na stanici Kebedeho, těžce nemocného pacienta z kmene Dimi. Nesli jej dlouhou cestu od řeky Omo na nosítkách. Ale zde mu nemohli pomoci. Jeho jedinou nadějí byla nemocnice v Soddo, městu na sever, ke kterému z Baka nevedla žádná cesta.

A tak jej jeho přátelé nesli 30 km na sever k nejbližší cestě, kde se nad nimi slítoval řidič prastarého nákladáku a vzal nemocného do Sodda. Cesta trvala dva týdny. Operace v nemocnici potvrdila nejhorší očekávání. Kebedeho přinesli zpět do maličké staničky Bako, kde čekal na smrt. Jeho osamělost byla o to horší, že byl z kmene Dimi. Kromě něj totiž nikdo na této stanici tuto řeč neznal. Změnilo se to však, když na stanici přivezli jednoho nákupčího kávy, který pravidelně pobýval na území kmene Dimi.

S pomocí obchodníka, který tlumočil, dělali misionáři v Bako s Kebedem magnetofonový záznam křesťanské zvěsti v řeči Dimi. Kebede - který sám nebyl křesťanem - vysvětloval svým soukmenovcům cestu vykoupení. Misionáři dali zachycená Kebedova slova v USA zaznamenat na gramofonovou desku.

Kebede pak zemřel a byl pochován na maličkém hřbitůvku u nemocnice. Trvalo to velmi dlouho, ale nakonec se požadované Kebedovy nahrávky vrátily zpět z USA do Etiopie. Mezitím se původní osazenstvo stanice vyměnilo a přišli noví misionáři. Nikdo si už na Kebedeho nevzpomněl. Nikdo nevěděl, co si s těmito nahrávkami počít. S takovou námahou získané desky byly odloženy do skříně. A opět uplynula léta. Gramofonové desky byly nahrazeny kazetovými přehrávači. Poselství v řeči Dimi bylo v USA přehráno na kazety a znovu posláno do Etiopie. I tyto kazety skončily v polici, protože nikdo z misionářů nevěděl, o jakou řeč se jedná.

Po letech, kdy byly nahrávky s Kebedem vyrobeny, navštívil jeden z bývalých misionářů opět tuto zemi. Protože mu lidé z kmene Dimi a z okolních kmenů už dlouho leželi na srdci, pustil se na cestu k řece Omo. V misijní centrále v Soddo našel kazety. Překvapen je vzal z police a ptal se, zda si některé smí vzít s sebou do oblasti Omo. O několik dní později, když byl pěšky na cestě se svými etiopskými průvodci v zemi Dimi, došli do jedné vesnice. Byla to Gifra, domovská obec Kebedeho. Tam narazili na jednoho starého muže. Seděl na svahu, 1500 m nad údolím řeky Omo. Přišli ke starci. Jak se k němu blížili, zavol na ně: "Máte slova života?" Misionář překvapen odpověděl: "Ano, mám slova života a můžeš je slyšet ve své vlastní řeči!" Vybalil rekordér a pustil Kebedovu nahrávku. Překvapen naslouchal starý muž pozorně křesťanskému poselství. Misionář jej musel přehrávat stále dokola. Nakonec vyprávěl svůj příběh.

Před mnoha lety procitl v noci a slyšel někoho běžet na cestě a volat: "Slovo života přijde! Slovo života přijde! Kdo věří, dostane věčný život!" Usoudil, že to

musel být sen. Nikdo totiž v noci kolem něběžel a nevolal. Ale tento sen byl tak důrazný, že na něj nikdy nezapomněl. "A nyní slovo života přišlo," radoval se. V následujících dnech slyšel ještě mnohokrát poselství a otevřel své srdce Kristu. Když znovu poslouchal kazetu, upozornili ho na hlas vypravěče. Pak se mu rozjasnilo: "To je přece hlas Kebede, mého synka Kebede, kterého před tolika lety odnesli a už se nikdy nevrátil." Tak přišlo evangelium ke kmeni Dimi v údolí Omo. Dnes je více než 30 lidí v Kebedově rodné vesnici křesťany. Dva evangelisté z vesnice se vydali na cestu, aby nesli evangelium dál k ostatním příslušníkům kmene. Tato událost z Etiopie ukazuje názorně, jak často misionáři se setkávají s cestou, kterou jim připravil Pán Bůh.

Ruth Weberová, misionářka Německé misijní společnosti (DMG/Sinsheim), která pracuje v jižní Etiopii, podává zprávu, že v oblasti polonomádských kmenů Dimi vzniklo od těchto dvou událostí mnoho sborečků. Misionáři a domorodí pastoři pečují na více odlehlých místech o rostoucí sbory, které samy vysílají nové svědky evangelia do dalších vesnic. Velký problém pro další šíření radostné zprávy v jižní Etiopii je, že tamější kmeny jsou vzájemně nepřátelny. I příslušníci kmene Dimi se musí často bránit nájezdům sousedních kmenů. Měli bychom se modlit, aby se tam vrátil mír, aby se mohlo Boží slovo šířit dál. Šest misionářů německé misijní společnosti, působících v jižní Etiopii, by mohlo leccos vyprávět, jak Bůh sám otevírá dveře pro své Slovo. Vznikají tam téměř denně nové sbory. Modlete se prosím o další spolupracovníky pro práci na Boží Žni. Na celém světě jsou totiž stále ještě lidé nezasažení evangeliem, kteří ještě nikdy neměli ve svém životě příležitost slyšet evangelium pro

ně srozumitelným způsobem. Jsme jim to dlužní!

Theo Folland, Německá misijní společnost

Převzato z německé verze časopisu Ethos 10/98

|| K oběti patří pokání ||

Lv 6,1-8,36. Jr 7,21-8,3 a 10,22-23

V prvních dvou oddílech ze 3. knihy Mojžíšovy, "Wajikra" a "Zaw", se Písmo soustřeďuje na různé druhy obětí, při čemž čtení "Zaw - příkazy" popisuje podrobně šest obětních obřadů. Přinášené oběti, které Hospodin skrze Mojžíše svému lidu přikázal, měly každá jinou funkci a musely být přinášeny v bezchybném rituálu. Nejdříve přikazuje Hospodin celopal (zápalná oběť), pak následuje suchá oběť (přídavná), oběť za hřích, oběť zasvěcení (kněžská), oběť za vinu a nakonec oběť pokojná, k níž patří také oběť děků. Hospodin přikázal Mojžíšovi na hoře Sínaj, aby oběti byly přinášeny ve dne (Lv 7,38), protože ve dne je člověk bdělý. K tomu říká rabin R. S. Hirsch: "Jen tak se může s jasným a svobodným vědomím přiblížit k Bohu s důkazem svého zasvěcení."

Podle Bible a Talmudu je oběť stará, jako lidstvo samo. Oběť je aktem adorace nebeskému Panovníkovi, znamením podřízenosti a vděčnosti za jeho milost. Vedle toho je oběť aktem smíření se Stvořitelem. Vedle veřejných obětí byly i oběti soukromé, které obětující přinášel v souvislosti s nějakým slibem. Působení oběti Thora přesně vymezuje: smířuje hříchy - jen s něco málo výjimkami (samozřejmě nechtěné), pokud se při tom nestala nějaká újma jinému člověku. Podle židovských učenců se vědomý hřích nedal nijak zahladit. *Svévolný hřis-*

ník musel být potrestán dle zákona nebo musel dosáhnout odpuštění pokáním. V Thoře neexistuje pro *svévolný hřích* žádná možnost smíření.

Abychom lépe pochopili souvislost mezi obětním rituálem a splněním morální povinnosti, můžeme připomenout následující příklady: suchá oběť Kainova a celopal Abelův (Gn 4,3-5), pak celopal, který obětoval Noé po potopě jako dík Hospodinu (Gn 8,20). Abrahama Hospodin zkoušel, když mu přikázal, aby obětoval syna zaslíbení, Izáka. Pro svou poslušnost a bázeň před Hospodinem směl nakonec obětovat místo syna beránka (Gn 22,13). Když Izrael (Já-kob) sestupoval do Egypta, přinesl v Beeršebě zápalné oběti (Gn 46,1).

Během doby však proroci viděli závažnou tendenci: Lid začal oběti pověřeně přeceňovat a stavěl je na roveň spravedlnosti, milosrdenství a čistotě. Proti této bezbožnosti mluví Amos, když napomíná lid: "*Když mi přinášíte zápalné oběti a své oběti předavné, nemám v nich zalíbení, ani vystát nemohu vaše slavnostní shromáždění*" (5,22). Podobně Izaiáš označuje i ten nejdokonalejší rituál za bezcenný a rouhavý, když se k němu nepojí správné jednání. "*K čemu je mi množství vašich obětních hodů, praví Hospodin. Přesytíl jsem se zápalných obětí beranů a tuku vykrmených dobytčat, nemám zájem o krev býčků, beranů a kozlů*" (1,11-17). Je-li hlavní jen oběť sama, nikoliv skutek spravedlnosti, pak celý rituál nemá žádný smysl ani cenu.

Lidský rozum se domnívá, že zlo pronásleduje jen přestupníka. Hledala se na to odpověď v Thoře a u proroků. "Když člověk zhřeší, jaký má být trest?" Proroci odpovídají: "*Duše, která hřeší, zemře!*" Thora říká: "*Ať přinese oběť smíření a bude mu odpuštěno.*" Bůh odpovídá: "*Ať činí pokání a bude mu*

odpuštěno!" Odtud je pokání jedinou podmínkou veškerého smíření a všeho odpuštění hříchů z Boží strany. Jako první zde musí být kající úmysl.

Když Pán Ježíš v synagoze v Kafarnau mluvil o jezení svého těla a pití své krve, mnozí ze zástupu jej nechápali. "*Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život*" (J 6,53). Tím mínil Pán Ježíš totéž, co přikázal kněžím skrze Mojžiše Lv 8,31, aby jedli maso obětí, které přinášejí. Žádná oběť nebyla dokonalá, dokud z ní kněz nepojedl. "*Tak dokonalou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje*" (Žd 10,14). To, co bylo běžné pro kněze, to přikázal Mesiáš, Pomazaný, věfícím, novozákonnímu kněžstvu, aby jedli z jeho obětovaného těla, protože jeho sebeobětování činí veškeré další oběti za hřích zbytečnými. A rabíni v Midraši (rabínský výklad Písma) k tomu říkají, že až přijde Mesiáš, všechny oběti už budou zbytečné, jen oběť díkyčinění zůstane.

*Podle Nachrichten aus Israel
přel. L. Hallerová*

Doporučujeme - informujeme

** dětské knihy*

Veronica Heleyová: Hlavu vzhůru. Dítlo!

Konečně se na křesťanském knižním trhu objevil další dívčí román! Nelze dosti vynachválit ediční činnost Odboru pro práci s dětmi CB, který knihu v překladu Hany Šimkové vydal. Kniha je čtivá, má atraktivní námět a děvčatům od 8 let výše se jistě bude líbit. Jen vic takových knih!

Vydal Odbor pro práci s dětmi CB, Lešetínská 2335, 193 00 Praha 9 v nakladatelství Luxpress. Vyšlo v r. 1998.

C.S.Lewis: Lev, čarodějnice a akťň

Je nutné představitovvat Letopisy Narnie? Vždyť tato klasická kniha pro děti patří mezi nejčtenější dětské knihy. Proto je velmi chvályhodné, že Letopisy opět vycházejí. Zatím vyšel první a druhý díl, další by měly následovat. Kniha přináší svědectví o Kristu a jeho oběti. Pomůže dětem pochopit význam kříže, vykoupení skrze prolitou krev, pomůže jim objevit hloubku lidského hříchu i nezištné lásky. To vše v napínavém vyprávění, v němž vystupují vedle dětí i mluvící zvířata, skřítki a také Bílá čarodějnice. Nedivte se, jsme přeci v Narnii. Knihu vydalo v roce 1998 vydavatelství Návrat domů.

Expedice knih: Mělnická 82, 294 71 Benátky nad Jizerou, na Slovensku: Lip-tovská 10, 821 09 Bratislava.

C.S.Lewis: Princ Kaspian

Druhý díl Letopisů Narnie nás uvede opět do Narnie, ale do úplně jiné doby, než ve které se odehrával díl první. Opět se však setkáme s našimi hrdiny i lvem Aslanem. Vydal Návrat domů v roce 1999.

Patricia St. John: Jasná hvězda

Příběh se odehrává v Maroku. Jeho autorka byla inspirována mnohými skutečnými příběhy dětí, o nichž slyšela vyprávět. Sama žila v prostředí, o němž vypráví. Připomeňme, že Patricia St. John je autorkou knih Poklady pod sněhem, Na ničem jiném nezáleží, Tajemství jedné zahrady a Odkud teče řeka, které už dříve vyšly v českém překladu. Tyto knihy patří k nejlepším křesťanským knihám pro děti. Vydala Oliva, Soukenická 15, 110 00 Praha 1, v roce 1998.

Patricia St. John: Tajemné houštiny

Další z oblíbených románů známé autorky. Knihu vydalo v roce 1998 nakladatelství Oliva.

Paul White: Po stopách lva

Volné pokračování knihy Lékař operuje v pralese. Příběh odehrávající se v prostředí misijní nemocnice v Africe. Kniha je ilustrovaná a zaujme čtenáře od 8 let. Vydal A-Alef, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava Kunčičky.

Ráchel Bícová, Václava Žaludová, Petra Mizurová: Bůh je se mnou celý den

Pracovní sešit pro děti od 5 let plný vystřihovánek, říkadél a vymalovánek. Třináct lekcí probírá nejčastější a všední činnost dětí (hru, mytí, spánek, jídlo...). Každá lekce obsahuje vymalovávku, hodiny, do nichž rodiče s dětmi doplní ručičku podle toho, kdy se která činnost v dané rodině koná, dále vystřihovávku obrázků, které se vlepují do připravených rámečků, drobný úkol a krátkou modlitbu, která má pomoci dětem si uvědomit, že Bůh je s nimi i při těch nejvšednějších činnostech. Sešit vydal SAMUEL, Biblická práce pro děti, Starodějvická 8, 160 00 Praha 6.

** historie*

Iris Changová: Nankingský masakr

V roce 1937 došlo k největšímu masakru tohoto století. Při dobytí tehdejšího hlavního města Číny vyvraždili Japonci více než 300 000 bezbranných lidí. Autorka, jejíž shromáždila řadu výpovědí přímých účastníků události. Pro křesťany je tato kniha zajímavá ze dvou důvodů. Autorka se zamýšlí nad tím, jak je možné, že Japonci neměli slitování nad bezbrannými Číňany. Dochází k závěru, že jedním z hlavních důvodů je šintoistické náboženství. A tak se dostáváme za kulisy leckdy tak přitažlivého světa Východu...

Druhým důvodem, proč je pro křesťany kniha zajímavá, je činnost západních křesťanů v dobytém Nankingu.

Během vraždění několik Američanů a Evropanů zřídilo ve městě Nankingu bezpečnostní zónu. Zónu zřídil presbyteriánský misionář W. Plumer Mills s asi 20 dalšími cizinci v oblasti nankingské univerzity, amerického diplomatického úřadu a různých vládních budov. Autorka líčí práci Němce a nacisty Johna Rabeho, který zachránil život tisícům Číňanů, dále jediného chirurga v Nankingu Roberta Wilsona a univerzitní profesorky, členky misijního sdružení Sjedenocenných křesťanů, Wilhelminy Vautrinové. Tito lidé spolu s dalšími misionáři, diplomaty a zahraničními specialisty zachránili v zóně 250 000 až 300 tisíc lidí.

Knihu vydalo nakladatelství Ivo Železný, Tuchorazská 17, 282 01 Český Brod v roce 1998.

* *biblické úvahy a studie*

C.S.Lewis: Problém bolesti

Druhé vydání vynikající studie C.S.Lewis o bolesti, utrpení, ale i pekle a věčném zatracení. Vydal Návrat domů v roce 1998.

Ernst Schrupp: Izrael a Mesiáš

Knihka nese podtitul "Smíření skrze Ježíše Krista v eschatologické perspektivě". Její autor působí na biblické škole ve Wiedenestu. Jeho studie je důležitá pro duchovní orientaci a pro objektivní pochopení Izraele. Řeší mnohé otázky, které souvisejí s novodobými dějinami Izraele, snaží se tyto dějiny zařadit do biblického kontextu. Vydal A-Alef v roce 1998.

Luboš Pavel Křesina: První Pavlova modlitba v Listu Efezským

Precizní biblická studie, ale také kniha, která vyvolává mnoho otázek. Autor se neomezil pouze na výklad biblického textu, který je jedinečný a vysoce fundovaný, ale přidává i aplikaci ze života. Ze svého života. Její součástí je

jeho vidění určitých skutečností v církvi během uplynulých 50 let. Vyslovuje se k činnosti Křesťanských sborů, jednotlivých věřících, kritice podrobuje Bonhoefera, B. Grahama, jeho soudy jsou britké, někdy dokonce hrubé a velmi jednoznačné. Nenalezl jsem sebekritiku, neboť autor je, zdá se, dokonalý. Je těžké říci, zda je možno knihu doporučit. Biblické rozbory a výklady, které tvoří její podstatnou část, jsou skvělé. V nich autor nenajde konkurenta. Aplikace a soudy v té podobě a míře, v jaké je předkládá autor, však podle mého soudu do takové knihy nepatří. Zvažoval bych, komu knihu do ruky dát a komu ne, protože se bojím, že mnohým nepevným křesťanům by mohla ublížit. V každém případě pasáže v poslední čtvrtině knihy je třeba číst s modlitbou, aby čtenář neupadl do povýšeneckého soudu. Potom i z nich může mít užitek, zvláště naučí-li se je zaměřovat proti sobě. Anebo mu nastaví zrcadlo: nejsem i já takový soudce všeho, který zapomněl na vlastní slabosti? Vydavatelství A-Alef knihu odmítlo vydat, proto je vydána vlastním nákladem autorovým. Zmíněné vydavatelství ji však uskladňuje a zájemcům ji na požádání pošle.

* *duchovní růst*

Susan Huntová: Duchovní mateřství

Autorka nám jemně a přitom důrazně připomíná, že nemáme k dispozici žádné rychloobvazy, magické recepty ani zázračné léčebné kúry na nemoci naší doby. Neexistuje jednoduchý návod, jak efektivně vést ženy k duchovní zralosti. Pravá podstata práce mezi ženami tkví ve vzájemné službě. Starší ženy mají pečovat o mladší - vyučovat je, povzbuzovat a pomáhat jim naplňovat jejich potřeby.

Autorka nám ve své knize předkládá

principy z Listu Titovi 2,3-5, které ukazují starším ženám, jak sloužit mladším. V dnešní době představují dříve narozené křesťanky cenný, avšak nevyužitý potenciál našich sborů. A přitom ty mladší často hledají živé příklady takových žen, které by odpovídaly popisu v Pflslovi 31, aby je mohly napodobovat. V Tl 2,3-5 nacházíme odpověď na oba tyto problémy.

S. Huntová využívá velkého množství biblického materiálu, aby osvětlila starou a osvědčenou tradici. Ženy si totiž odnepaměti pomáhaly žít k Boží slávě - tím, že se vzájemně povzbuzovaly a jedna druhé sloužily. (Z obálky knihy.)

Knihka se osvědčila jako materiál, který mohou sestry spolu probírat na sesterských hodinách.

Vydal Návrat domů v roce 1998.

* *výchova dětí, rodina*

Objevujeme Bibli se školáky

Jedná se o pracovní pomůcku pro práci s dětmi. Ke každému tématu je zpracováno dvojí vzorové provedení lekcí: pro věk 7 - 9 let ("rybičky") a pro 10 - 12 let ("rybky"). Pomůcka je rozvržena na 5 let. Každý ročník má dva sešity asi po 20 lekcích, jeden z NZ a jeden ze SZ. První čtyři ročníky obsahnou stěžejní příběhy z evangelii, pátý ročník se zabývá Skutky apoštolů. Příběhy SZ jsou v chronologickém pořadí rozděleny do pěti sešitů. Vhodné pro vedoucí dětských klubů, besídek, nedělních škol a pro rodiče. První sešit NZ vyšel loni v prosinci. Vydal Odbor pro práci s dětmi CB.

Ross Campbell: Nechte mě být

Jméno známého autora knih Potřebuji tvou lásku a Hledám svou cestu doporučuje novou knihu samo. Autor v ní opakuje hlavní výchovné zásady, jež formuloval v jmenovaných pracích, ale větší pozornost věnuje hněvu dětí. Sna-

ží se vést rodiče k tomu, aby dětskému hněvu věnovali pozornost, aby mu porozuměli a pomohli dětem se s ním správně vyrovnat. V roce 1998 vydal Návrat domů.

* *psychologie, poradenství, pastorační*

H. Norman Wright: Navždy tátovo děvče

Ojedinelá práce amerického autora citlivým způsobem pojednává o významu a jedinečnosti vztahu mezi otcem a dcerou - tedy o oblasti, která je pro mnohé ženy trýznivá a zraňující. Je mnoho žen, které jejich otcové nikdy nepřijali a tím v nich vypěstovali pocity méněcennosti, nejistoty, strachu, odcizení a osamělosti. Jiné ženy vyrůstaly v rodinách neúplných, protože jejich otec od nich odešel. Tyto tragické a bolestné události ve svém důsledku vedou k tomu, že ženy neočekávají od mužů lásku a bojí se vstoupit do důvěrného vztahu. Právě ženám, pro které není snadné podívat se otevřeně na vztah se svým otcem, je určena tato kniha, neboť přináší možné řešení negativních důsledků minulosti. (Z obálky knihy.)

V roce 1998 vydal Návrat domů.

* *misie*

Neal Pirolo: Pošli a pomáhej

Knihka nese podtitul "Jak se postarat o misionáře". Je určena: obyčejným lidem", kteří se chtějí nějak zapojit do misie. Autor nabízí: "Můžeš se zapojit do služby v podpurné skupině - přijmout službu vysílajícícho." Zvláště v době, kdy i z naší země odcházejí jednotlivci do různých koutů světa s poselstvím evangelia, je tato kniha velmi potřebná.

V roce 1998 vydala Křesťanská misijní společnost, Andřštova 4, 180 00 Praha 8.

Petr Vačura

Zprávy ze sborů

Z Halifaxu, ktorý leží na východnom pobreží Kanady, prišla ľudsky smutná správa, že 6.12.1998 vo veku 52 rokov náhle a nečakane odišiel do večnosti brat **Hubert Bednárik**. Tento slovenský rodák k nám prichádzal po niekoľko rokov a požehnanie slúžil Božím slovom i modlitbou. V poslednom čase sa intenzívne venoval rímskej misii na Záhorí.

Keď prišiel so svojou manželkou Antóniou prvý raz po roku 1989 na Slovensko, povedal: "Odchádzal som odtiaľto kedysi ako neznajúci Boha a vraciam sa ako spasený človek."

Keď krátko pred svojou smrťou od nás odchádzal, lúčil sa so slovami: "Keď sa už neuvídime tu, na tejto zemi, tak celkom určite sa stretne v nebi." Ticho sa tešíme z tejto pravdy.

Anna Dindžíková (jk)

Modra

6. januára 1999 sa dožil požehnaného životného jubilea - 90 rokov brat **Baltazar Baxa** zo zboru Modra, ale žijúci v blízkych Budmericiach. Pôvodne študoval za katolíckeho kňaza a od svojich 27 rokov bol v USA. Na Slovensko sa vrátil iba nedávno. Hoci má vysoký vek, je stále pomerne svieži,

pravidelne navštevuje zhromaždenia v Modre i mesačné zhromaždenie v Bratislave. Má vynikajúce znalosti z Biblie a využíva ich, ako sa len najlepšie dá. Bratovi Baxovi želáme pri tejto príležitosti veľa Božieho požehnanie a sil do rokov, ktoré sú už iba pre tých "najsilnejších".

Foto: Brat Baxa v strede medzi najstaršími bratmi zboru v Modre, Bartošom a Čížom.

Ruben Číž (jk)

Ostrava

V požehnaném veku 88 let byla Pánem odvolaná v září 1998 sestra **ANNA KOLOVÁ**, roz. Zesevicová. Její život byl naplněn prací a službou bližním od mládí až po zralý věk. Byla příkladem skromnosti a obětavosti. Pečovala o svého nemocného Otce - br. Zesevice, který byl několik let upoután na lůžko a po jeho smrti se starala o jeho sestru Marii Dyrťovou až do jejího odchodu k Pánu. V jejich skromném bytě v Prostějově se řadu let scházeli věřící k Božím slovům, než vzniklo shromáždění v Prostějově-Sádkách. Pro každého měla vždy laskavé slovo a milý úsměv, a pro návštěvy otevřené dveře i srdce.

V roce 1986 se s manželem přestěhovali do Ostravy, kde jim byla poskytnuta péče a pomoc ve stáří a nemoci u svých nejbližších. Koncem roku 1992 odešel k Pánu její manžel Ladislav. Jeho odchod nesla statečně s vědomím a nadějí, že je u Pána, kde není trápení ani bolesti a kde se s ním

brzy setka Sestra Kolová byla věrnou modlitebnicí. Ke konci života ji opouštěly síly, zrak i sluch, ale do posledního dechu měla jistotu, že Pán je s ní. I na ni se vztahuje pravda Písma: "Památka spravedlivého požehnaná..." (Př 10,7).

Syn Jan s manželkou

Bratislava si stavia zborový dom

Mnohí si povedia - konečne! Nebolo a nie je to však také jednoduché. Starší bratia bratislavského kresťanského zboru sa o to pokúšali celé desaťročia, ale nikdy nedošlo ku konečnej realizácii. Napokon sme sa všetci zhodli v tom, že ak Pán Boh bude chcieť, všetko bude. A ten čas prišiel. Krátko po tzv. nežnej revolúcii sa naskytla kúpa menšieho rodinného domu rodiny Marekovicov na Tehelnej ulici č.22. Je to na miestach, kde kedysi už bolo naše zhromaždenie. Pán kúpu umožnil a začalo sa niekoľko-ročné schvaľovacie pokračovanie - asanácia domu a nová výstavba. Medzitým sa ceny šplhali do niekoľkomiliónových polôh, bránili sa susedia, otáľali úrady. Až prišiel 4. júl 1998 - a všetko bolo oficiálne rozbehnuté. Dnes je už stavba pod strechou na úrovni zvýšeného prvého poschodia, rozbiehajú sa vnútorné práce. Napriek tomu, že ceny rastú ďalej, všetko nasvedčuje, že Božia milosť je ešte väčšia a o niekoľko mesiacov sa v Bratislave otvoria brány nášho vlastného zborového domu. Pomaly začína etapa, keď sa pýtame - bude tam mať kto chodiť, kým Pán nepríde? A tak už teraz sa rozbieha evanjelizácia, ľudia z okolia sa pýtajú na nezvyčajnú stavbu a sľubujú: "Prídeme!" Kiež by Pán Cirkvi ešte mnohých pridal k zachráneným, kým trvá doba milosti. Pravda, nič nepôjde len tak bez námahy. Všetko je a bude veľmi nákladné. Nuž, chceme vás aj poprosiť, vážení čitatelia, aby ste sa modlili za nás a ak

vám to Pán dá na srdce, pomohli nám aj inak. Napokon je to práca pre Pána, ktorá bude celkom isto bohato odmenená.

Ján Kučera

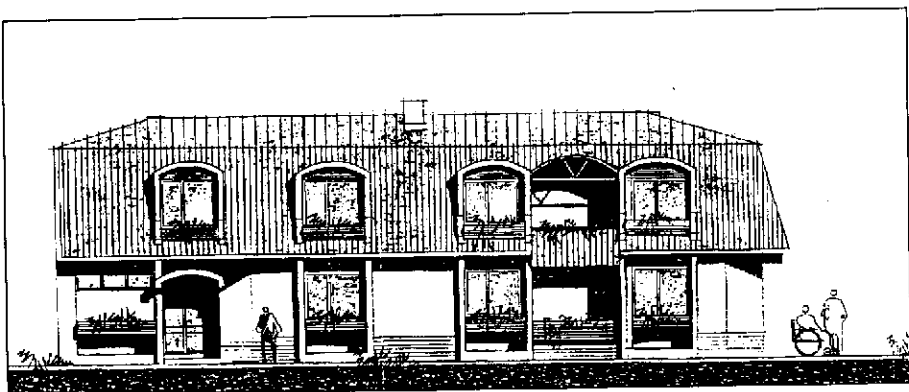
Domov dôchodcov vo Zvolene

Realizáciu stavby zabezpečuje Nadácia ÉLIM, ktorej zakladateľom sú Kresťanské zbory na Slovensku. Stavba sa začala v r.1993. Vykonali sa asanačné práce starého objektu a výstavba od základu a pivníc po strechu. Domov dôchodcov okrem izieb a sociálnych zariadení má kuchyňu, jedáleň, spoločenskú miestnosť, práčovňu, zehliareň, dielňu, sklady a nádvorie. Projektovaný je pre 25 obyvateľov. V objekte je dvojizbový domovnícko - správcovský byt.

Zriaďovateľa domova dôchodcov čelila dvom hlavným problémom, ktorými sú ukončenie stavby s uvedením do prevádzky a personálne zabezpečenie prevádzky. Pre ukončenie stavby sú potrebné okrem modlitebnej podpory aj finančné prostriedky ešte asi 2,1 mil.Sk v r.1999 a brigádnická pomoc.

Finančný príliv prostriedkov zo zahraničia sa obmedzuje, lebo zahraniční darcovia vidia potrebu viac podporovať misiu v chudobnejších štátoch najmä na východ od nás. Preto Nadácia ÉLIM rada uvíta usporiadanie účelových zbierok v zboroch pre účel stavby. Zároveň uvíta brigádnickú pomoc najmä pri odborných prácach - nátery, stolárske a zámočnicke práce, ale aj pri pomocných prácach - čistenie objektu a upratovanie (ženy), úprava terénu.

Pre prevádzku je najdôležitejšou vecou zabezpečenie kvalifikovaného personálu. Musí sa obsadiť miesto riaditeľa so schopnosťou prevádzkovo-ekonomického vedenia domova a styku s úradmi. Kľúčovým miestom je post správcu-domovníka (k dispozícii je dvojizbový byt) so schopnosťami riadiť, obsluhovať

i prevádzkovať činnosť domova (vodičský preukaz, základná údržbárska zručnosť). Na kvalifikáciu sú viazané miesta kuchárky a zdravotnej sestry. Samozrejme, že je potrebný aj pomocný personál pre varenie, žehlenie, sanitárne služby. Osoby zaujímajúce sa o takúto službu a zamestnanie sa môžu prihlásiť.

Prijímanie obyvateľov do domova dôchodcov sa vykoná prostredníctvom starších bratov zo zborov a na ich odporúčenie. Obyvatelia budú viazaní dodr-

žiavaním domového poriadku. Poplatky za ubytovanie a služby budú uhrádzať podľa bežných zákonných predpisov.

Záujemcom o výkon zamestnania, brigádnickú a finančnú pomoc ponúkame nasledujúce kontakty:

Kontaktná adresa: Ing. Vladimír Azor, Elektrárenská 4, 960 01 Zvolen, tel. 0855/29521 **Bankové spojenie:** Poľnobanka a. s. pobočka Zvolen. **Číslo účtu 961880/1200.**

Ilko Kozár

TLAČOVINY

NOVINOVÁ ZÁSILKA

ŽIVÉ SLOVO vydávajú Kresťanské sbory ve vydavateľstvi A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel. 069/355348, ktoré zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín, tel. 0657/81746. - Obálka: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/ 0100.
- Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk.
- Tiskne Tiskárna František Pavelka, Příbor. - Snižovaný poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.